ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

1. NEDĚLE POSTNÍ – 9. BŘEZNA 2025

Buď se mnou, Pane, v mé tísni.

Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ (Lk 4,5-8).
Poutníci pod Horou pokušení - *Jebel Quruntul, Izrael, Peregrinatio Ad Fontes Salutis*, 28. února 2013.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, na prahu doby postní se obraťme k Tomu, který nás ve svém milosrdenství vyzývá ke změně smýšlení a pokorně prosme:

L: VĚRNÝ BOŽE, VYSLYŠ PROSBY SVÉHO LIDU.

● Za dar zdraví pro papeže Františka, který nás v poselství k postní době vybízí putovat společně v naději a objevit výzvy k obrácení, kterými se na nás obrací Boží milosrdenství.

● Za všechny, kdo kráčejí údolím vnitřních temnot a stínů, aby nepodlehli pokušiteli, ale s důvěrou se obrátili k Božímu milosrdenství – jediné hranici, vymezené každému zlu.

● Za zmučený ukrajinský národ, ať pozná čas míru, a všichni, kdo vládnou národům, ať prahnou po spravedlnosti, a tak se stávají šiřiteli pokoje.

● Modleme se, aby rozdělené rodiny dokázaly najít v odpuštění uzdravení svých zranění a i přes rozdíly znovu objevily vzájemné obohacení.

● Za věrné zemřelé, aby pro svou cestu pokání došli účasti na tvém vzkříšení.

K: Všemohoucí věčný Bože, tys vedl svého Syna na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Shlédni milostivě na tuto svou rodinu, která kráčí pouští očekávání své spásy a dej, ať poznává plnost času a blízkost tvého království. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. (Lk 4,1-2).
Poutníci v Judské poušti: Qumrán. Hora pokušení. Peregrinatio ad Fontes Salutis, Izrael, 28. února 2013.

„Práce je účastí na samotném díle spásy, příležitostí k uspíšení příchodu Království, rozvoje vlastních možností a kvalit tím, že jsou dány do služeb společnosti a pospolitosti; práce je příležitostí realizace nejen pro nás samotné, ale především pro onu původní buňku společnosti, kterou je rodina. Člověk, který pracuje, ať už je jeho úkolem cokoli, spolupracuje se samotným Bohem, stává se tak trochu stvořitelem světa, který nás obklopuje." *(papež František, Patris corde, 2020).*
Žehnání sochy sv. Josefa u vstupu do areálu rodinné firmy v Tlumačově, 18. června 2016.
Ochránce Vykupitele od té chvíle stále včil bdí nad rodinnou stavební firmou Navláčil.

VOTIVNÍ SVÍCE U HROBU SV. BENEDIKTA A SV. SCHOLASTIKY,
Peregrinatio In Loca Sanctitatis et Historiae, Opatství Montecassino, Itálie, 4. července 2018.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

2. NEDĚLE POSTNÍ – 16. BŘEZNA 2025

Hospodin je mé světlo a má spása.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. (*Lk* 9,28b).
Freska Proměnění Páně na Hoře Tábor, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, Izrael, 27. února 2013.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v Abrahámovi, našem otci ve víře, se nám dostalo zaslíbení, jež došlo naplnění v Ježíši Kristu. Skrze něj, od něhož naše víra pochází, volejme k Bohu Otci:

L: BOŽE NAŠEHO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA, VYSLYŠ NÁS.

● Za dar zdraví pro papeže Františka, který nás v poselství k postní době vybízí putovat společně v naději a objevit výzvy k obrácení, kterými se na nás obrací Boží milosrdenství.

● Tys před očima učedníků proměnil tvář svého milovaného Syna: dej ať máme oči upřené na Ježíše a tak máme účast na obnově světa, vykoupeného jeho krví.

● Za zmučený ukrajinský národ, ať pozná čas míru, a všichni, kdo vládnou národům, ať prahnou po spravedlnosti, a tak se stávají šiřiteli pokoje.

● Prosme, ať doba postní posílí naši vytrvalost v prokazování dobra všem lidem.

● Modleme se, aby rozdělené rodiny dokázaly najít v odpuštění uzdravení svých zranění a i přes rozdíly znovu objevily vzájemné bohatství.

● Tys nám dal poznat, že máme svou vlast v nebi: proměň ubohá těla našich zemřelých, aby nabyla stejné podoby jako oslavené tělo Krista.

K: Nebeský Otče, dej nám skrze Ježíše Krista kráčet k poznání naší pravé vlasti v nebi, jejíž odlesk jsme spatřili na tváři tvého milovaného Syna a našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 1. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – DEUT 26,4-10
Čtení z páté knihy Mojžíšovy.
Mojžíš řekl lidu: ”Kněz vezme z tvé ruky koš a položí ho před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velkým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.”

ŽALM 91
Kdo přebýváš v ochraně Nejvyššího, – kdo dlíš ve stínu Všemocného, – řekni Hospodinu: ”Mé útočiště jsi a má tvrz, – můj Bůh, v něhož doufám!” Nepřihodí se ti nic zlého – a útrapa se k tvému stanu nepřiblíží. – Vždyť svým andělům vydal o tobě příkaz, – aby tě střežili na všech tvých cestách. Na svých rukou tě ponesou, – abys nenarazil o kámen svou nohou. – Po zmiji a hadu budeš kráčet, – šlapat budeš po lvu i draku. Vysvobodím ho, protože lne ke mně, – ochráním ho, protože zná mé jméno. – Vyslyším ho, až mě bude vzývat, – budu při něm v tísni, – zachráním ho a oslavím.

2. ČTENÍ – ŘÍM 10,8-13
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.
Bratři! Co říká Písmo? ”Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci”; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ”Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.” Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť ”každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen”.

EVANGELIUM – LK 4,1-13
Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: ”Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!”Ježíš mu odpověděl: ”Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘” Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: ”Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.”Ježíš mu na to řekl: ”Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘” Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: ”Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a ponesou tě na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.‘” Ježíš mu odpověděl: ”Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘”
Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – 1MOJŽ 15,5-12.17-18
Čtení z první knihy Mojžíšovy.
Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: ”Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!” – a dodal: ”Tak četné bude tvé potomstvo!” Abrám Hospodinu uvěřil a ten ho za to uznal za spravedlivého.Znovu mu pravil: ”Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.” Abrám řekl: ”Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?” Bůh mu řekl: ”Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.”Abrám mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: ”Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!”

ŽALM 27
Hospodin je mé světlo a má spása, – koho bych se bál? – Hospodin je záštita mého života, – před kým bych se třásl? Slyš, Hospodine, můj hlas, jak volám, – smiluj se nade mnou, vyslyš mě! – Mé srdce k tobě mluví, – má tvář tě hledá: Hospodine, hledám tvou tvář. – Neskrývej svou tvář přede mnou, – v hněvu neodmítej svého služebníka! – Tys má pomoc, nezavrhuj mě! Věřím, že uvidím blaho od Hospodina – v zemi živých! – Důvěřuj v Hospodina, buď silný, – ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

2. ČTENÍ – FLP 3,17-4,1
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.
Bratři! Jednejte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

EVANGELIUM – LK 9,28B-36
Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: ”Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.” Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: ”To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!” Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SV. JOSEFA

1. ČTENÍ – 2 SAM 7,4-5A.12-14A.16
Čtení z druhé knihy Samuelovy.
Hospodinovo slovo se ozvalo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Postaví dům mému jménu a já upevním jeho královský trůn navěky. Já mu budu otcem a on mi bude synem.
Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

Jeho potomstvo potrvá navěky.

ŽALM 89
Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech, po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost. Řekl jsi totiž: „Navěky je založena milost.“ Na nebi jsi upevnil svou věrnost. „Smlouvu jsem sjednal se svým vyvoleným, přísahal jsem Davidovi, svému služebníku: Navěky zajistím tvůj rod a tvůj trůn zbuduji pro všechna pokolení. On mě bude vzývat: Ty jsi můj otec, můj Bůh a skála mé spásy. Navěky mu zachovám svou milost, má smlouva s ním platit nepřestane.“

2. ČTENÍ – ŘÍM 4,13.16-18.22
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.
Bratři! Abrahámovi a jeho potomstvu se dostalo zaslíbení, že bude dědicem světa, ale ne v závislosti na Zákoně, nýbrž proto, že byl ospravedlněn na základě víry. A proto (se člověk stává dědicem) na základě víry, a tím z milosti, poněvadž tak je ono zaslíbení jisté pro všechny potomky, a to nejen pro ty, kteří mají Zákon, ale i pro ty, kteří mají víru jako Abrahám. Vždyť on je naším společným otcem – jak stojí v Písmu: ‘Ustanovil jsem tě za otce mnoha národů’ – před Bohem, kterému on uvěřil, že oživuje mrtvé a volá k bytí to, co není. Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: ‘Tak četné bude tvé potomstvo!’ A proto ‘mu to bylo uznáno za spravedlnost.

EVANGELIUM – LK 2,41-51A
Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpozorovali. V domnění, že je ve skupině (poutníků), ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je.

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ 2025

Putujme společně v naději

Drazí bratři a sestry!

S kajícím znamením popela na hlavě zahajujeme každoroční pouť svatého postu, ve víře a naději. Církev, matka a učitelka, nás zve, abychom připravili svá srdce a otevřeli se Boží milosti, abychom mohli s velkou radostí slavit velikonoční triumf Krista, Pána, nad hříchem a smrtí, jak zvolal svatý Pavel: „Vítězně je smrt (navždy) zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?“ (*1Kor* 15,54-55). Ježíš Kristus, ukřižovaný a vzkříšený, je vskutku středem naší víry a garantem naší naděje ve velký příslib Otce, již uskutečněný v Něm, jeho milovaném Synu: život věčný (viz *Jan* 10,28; 17,3).

V této postní době, obohacené milostí Jubilejního roku, bych vám chtěl nabídnout několik úvah o tom, co znamená *putovat společně v naději* a objevit výzvy k obrácení, kterými se Boží milosrdenství obrací na nás všechny, jako jednotlivce i jako společenství. (*Gal* 6,9–11).

V první řadě, *kráčet*. Motto Jubilea „Poutníci naděje“ připomíná dlouhou cestu izraelského národa do zaslíbené země, jak o ní vypráví kniha Exodus: obtížnou cestu z otroctví ke svobodě, chtěnou a vedenou Hospodinem, který miluje svůj lid a je mu vždy věrný. A nemůžeme připomínat biblický exodus, aniž bychom mysleli na tolik bratří a sester, kteří dnes prchají ze situací chudoby a násilí a hledají lepší život pro sebe a své drahé. Tady vyvstává první výzva k obrácení, protože všichni jsme v životě poutníky, ale každý se může ptát sám sebe: jak se nechávám oslovit tímto stavem? Jsem skutečně na cestě, nebo spíše paralyzovaný, statický, ustrašený a bez naděje, nebo uvelebený ve své zóně pohodlí? Hledám cesty, jak se osvobodit ze situací hříchu a ztráty důstojnosti? Bylo by dobrým postním cvičením konfrontovat se s konkrétní realitou nějakého migranta či poutníka a nechat se jí zasáhnout, abychom objevili, co od nás Bůh žádá, abychom se stali lepšími poutníky do Otcova domu. Pro poutníka je to dobré „zpytování svědomí“.

Za druhé, pojďme na tuto cestu *společně*. Putovat společně, být synodální, to je povolání církve. Křesťané jsou povoláni kráčet společně, nikdy jako osamělí cestovatelé. Duch svatý nás vybízí, abychom vystoupili ze sebe samých a vydali se k Bohu a k bratřím, a nikdy se neuzavírali do sebe. Putovat společně znamená být tkalci jednoty, vycházejíce ze společné důstojnosti Božích dětí (viz *Gal* 3:26-28); znamená to kráčet bok po boku, aniž bychom druhého pošlapávali nebo přemáhali, bez závisti či pokrytectví, aniž bychom dopustili, že někdo zůstal vzadu nebo se cítil vyloučený. Pojďme stejným směrem, ke stejnému cíli, naslouchejme si s láskou a trpělivostí.

V této postní době nás Bůh vybízí, abychom zkoumali, zda ve svém životě, ve svých rodinách, na pracovištích, v našich farnostech či řeholních společenstvích dokážeme putovat s druhými, naslouchat jim a překonávat pokušení uzavřít se do své sebestřednosti a myslet jen na své potřeby. Ptejme se před Pánem, zda umíme spolupracovat jako

biskupové, kněží, zasvěcení a laici ve službě Božímu království; zda máme postoj pohostinnosti a konkrétními gesty přijímáme ty, kdo se k nám přibližují, i ty, kdo jsou vzdálení; zda druhým dáváme pocítit, že jsou součástí společenství, nebo je necháváme na okraji. Toto je druhá výzva: konverze k synodalitě.

Za třetí, tuto cestu uskutečňujeme společně *v naději* na příslib. Naděje, která neklame (srov. *Řím* 5,5), ústřední poselstvím Jubilea, ať je nám obzorem postního putování k velikonočnímu vítězství. Jak nás učil papež Benedikt XVI. v encyklice Spe salvi, „Člověk potřebuje bezpodmínečnou lásku. Potřebuje tu jistotu, která mu dovolí říci: 'Ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani žádná jiná stvořená věc nás nebude moci odloučit od Boží lásky, v Kristu Ježíši, našem Pánu.' (*Řím* 8,38-39)". Ježíš, naše láska a naše naděje, vstal z mrtvých, žije a slavně kraluje. Smrt byla proměněna ve vítězství –v tom spočívá víra a velká naděje křesťanů: v Kristově vzkříšení!

Zde je třetí výzva k obrácení: výzva k naději, důvěře v Boha a v jeho velký příslib: život věčný. Musíme si položit otázku: Jsem přesvědčen, že Bůh odpouští mé hříchy? Anebo se chovám, jako bych se mohl spasit sám? Toužím po spáse a dovolávám se Boží pomoci, abych ji přijal? Žiji konkrétně naději, která mi pomáhá číst události dějin vede mě k úsilí o spravedlnost, k bratrství a péči o společný domov, aby nikdo nezůstal pozadu?

Sestry a bratři, díky Boží lásce v Ježíši Kristu jsme udržováni v naději, která neklame (viz *Řím* 5,5). Naděje je „kotva duše", jistá a pevná. V této naději se církev modlí, aby „všichni lidé byli spaseni" (*1Tim* 2,4) a očekává, že bude v nebeské slávě spojena s Kristem, svým snoubencem. Svatá Terezie od Ježíše to vyjádřila slovy: „Doufej, má duše, doufej. Neznáš den ani hodinu. Bdi s pečlivostí, vše v mžiku pomine, i když tvá netrpělivost může znejistit to, co je jisté, a prodloužit to, co je velmi krátké." (*Zvolání duše k Bohu*, 15,3).

Panna Maria, Matka Naděje, ať se za nás přimlouvá a provází nás na postní cestě.

Řím, Sv. Jana v Lateráně, 6. února 2025, památka sv. Pavla Miki a druhů, mučedníků

✠

„V srdci vnímám „požehnání", které se skrývá v křehkosti, protože právě v těchto chvílích se učíme ještě více důvěřovat Pánu; zároveň děkuji Bohu, že mi dává příležitost sdílet na těle i na duchu stav tolika nemocných a trpících…
Modlím se především za mír. Odtud se válka jeví mnohem absurdnější. Modleme se za zmučenou Ukrajinu, Palestinu, Izrael, Libanon, Myanmar, Súdán, Kivu." /papež František z nemocnice Gemelli, 2. března 2025/

PŮST

(zamyšlení Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

Večeře s Tomášem kardinálem Špidlíkem, S.J., čestným občanem Pustiměře,
ve stínu Kolosea a římských fór, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 13. června 2007, Řím, Itálie.

Nevěřil jsem vlastnímu sluchu, ale ujišťovali mě, že se to děje. Některé americké cestovní kanceláře, které organizují turistické výpravy do Egypta slibují účastníkům nejenom pyramidy, projížďku po Nilu, ale dokonce i účast na muslimském postu ramadanu. Připadalo mně to směšné. Přece nebudu platit cestovní společnosti za to, že mi nedají celý den jíst a pít! Ale tak to není míněno. Turisté se samozřejmě živí dobře, ale dělají to při ramadanu slavnostně večer. Když se totiž ozve večer v Káhiře dělová rána, která ohlašuje, že už se smí jíst, elegantní restaurace jsou přepadeny turisty, kteří tu výzvu berou až příliš ochotně, i když k tomu chybí to, co mělo předcházet: celodenní půst předepsaný Koránem. Ukazuje se tu příkladně, jak ztrácejí smysl náboženské zvyky, když se vytrhnou z věřícího prostředí. Nedivíme se tedy ani my faktu, že dnešní profánní evropská společnost už také nezná nebo považuje za kuriozitu posty, které se staly zvykem u křesťanů. Mají se tedy ještě zachovávat? Proč? Jaké jsou k tomu motivy?

Bible Starého zákona zná různé druhy odříkání v jídle a pití. I u Židů však bylo dost těch, kteří předpisy nezachovávali. Reformní hnutí farizeů proto obnovovalo jejich plnou platnost. Svědčí o tom i text evangelia. Ptali se totiž Ježíše: „Jak to, že se učedníci Janovi a farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Dostalo se jim odpovědi dost záhadné: „Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v ten den, se budou postit“ (Mk 2,18-19). Hlavní smysl starozákonních postů byla příprava na příchod Mesiáše. Křesťané se proto od počátku cítili osvobozeni od starých židovských předpisů. Ze Skutků apoštolských víme, jak o svobodu od Starého zákona bojoval zvláště bývalý farizej, apoštol Pavel. Ale s postupem času se ustálila jistá postní praxe i v církvi. Jaké k tomu vedly motivy? Pokusme se je schématicky vypočítat. První z nich je motiv křesťanské lásky. Člověk, který má nadbytek jídla a přitom i čisté svědomí, si rychle

uvědomí, že může něco ze svého nadbytku ušetřit pro jiné, kteří trpí nedostatkem. Považuje to za svou povinnost. Sv. Bazil to vysvětluje příkladem: Někdo zabral v divadle dvě místa a vedle něho je jiný kdo stojí. Není přirozené, že poskytne jedno ze zabraných míst druhému? Jak je tento motiv aktuální v dnešním světě! Kolik se zbytečně promrhá v nadbytku, zatímco miliony lidí hladoví.

Brzo však převzali křesťané i motiv asketický, který je často důsledně rozvinut v jiných náboženstvích. Vychází se ze zkušenosti, že v nás stále bojují proti sobě dva sklony: k hmotným a k duchovním hodnotám. Prastarý je příklad váhy. Na levé misce jsou hmotné sklony, na pravé duchovní zájmy. Převažují se navzájem. Přidáme-li tělu, ubereme duchu a naopak. První egyptští mniši se řídili tímto principem až skoro fakíristickým způsobem. Sv. Bazil tuto zásadu uvádí na správnou míru. Člověk je hmotný i duchovní současně, musí se tedy starat o obojí zájmy, ale tak, aby to bylo v přirozené míře. Tělo má své potřeby a hlásí se o ně. Ale co jsou opravdové potřeby? Křesťan, jak tvrdí sv. Bazil, má ostatním lidem ukázat, že není skutečných lidských potřeb tolik, kolik si lidé namlouvají. Kdo se uskrovní v jídle, ušetří peníze i čas na lepší věci a i jeho tělesné zdraví tím netrpí. Vždyť mnoho nemocí pochází z přejídání a ne z postu.

Nacházíme v patristické literatuře mnoho homilií o postu. Do nich připlétají autoři vedle motivů čistě náboženských i staré poučky hygienické, které hlásali lékaři a mudrci všech věků. Mužům se slibuje, že budou zdatnější a pohyblivější, když nebudou tuze jíst, ženy pak prý jsou pro stejný důvod daleko hezčí. Tedy každému svoje! Vtipná je indická legenda, podle které prý Bůh každému člověku určí už při narození množství jídla, které smí použít. Když tu dávku spotřebuje dříve, dříve umře, když si ji opatrně rozdělí, dosáhne dlouhého věku. Ukazuje to ostatně příklad mnichů, kteří se přísně postili. Dožili se dlouhého věku.

Míra skutečných lidských potřeb v jídle se ovšem nedá stanovit jednotnými pravidly. Na to poukazuje i sv. Bazil v pravidlech pro mnichy. Ta různost není diktována jenom tělesnými funkcemi, ale i silou ducha, kterému je tělo poddáno. Zvláštnosti v tomto směru označujeme jako fakírismus. Ale i v křesťanském prostředí máme mnoho svědectví o tzv. mystických postech, které se dají těžko vysvětlit přirozeně. I tu v Římě nedávno zemřela řeholní sestra, která žila v uzavřené cele, spala jenom na tvrdém lůžku a po dlouhá léta nic nejedla. Dostávala jenom ráno okýnkem sv. přijímání. Jde tu ovšem o sílu ducha v neobyčejném slova smyslu, nenapodobitelném pro ostatní.

Proto přidávají v moderní době duchovní autoři nový sympatický motiv pro půst. Jde tu o vědomí sociálního smyslu jídla. Žijeme ve společnosti s ostatními, a proto i s ostatními jíme pospolu. V rodině jsou důležitým prvkem sjednocení společná jídla. Mají se tedy konat tak, aby tu bylo radostné prostředí, klidné rozhovory, vzájemný ohled. Přátele zveme na oběd, na večeři. Nemá to být příležitost k přejídání a k pití, ale k radostnému vědomí, že jsme spolu, že máme jeden o druhého zájem a že jsme ochotni si navzájem pomáhat. To ovšem vyžaduje jistý druh postu: jíst se stálým ohledem na druhé.

Sv. Pavel píše, že máme jíst a dělat cokoli jiného k Boží slávě (1 Kor 10,31). Proto je starý zvyk v řeholních domech, že se při společném jídle čte duchovní kniha, abychom obraceli stále pozornost k vyšším hodnotám, abychom při jídle mysleli na Boha. Ale láska k Bohu je spojena s láskou k bližnímu. Když u společného jídla nečteme duchovní knihy, máme dost příležitosti obracet pozornost k tomu, kdo s námi sedí u stolu a myslet na jeho potřeby a zájmy. I tak při jídle převládá duch nad tělem a děje se to k slávě Boží.

POKUŠENÍ PÁNĚ

(úvaha Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

Římská katolická akce přišla na tuto ideu, jak oživit smysl nedělního kázání. Začalo se zatím jen v postní době, ale zdá se, že se iniciativa rozšíří, protože měla úspěch. Několik dní před nedělí, obyčejně už ve středu večer, se sešla tzv. "tavola rotonda", společná diskuse, na téma evangelia, která se budou v neděli číst. Vysvětlil je jeden exegeta, profesor biblických věd, po něm jeden patrolog shrnul některé myšlenky, které četli v textu Otcové církve. Nato promluvil básník, kterého evangelium inspiruje. A nakonec veřejný pracovník, sociolog nebo politik. Když šlo o téma pokušení Páně, setkal jsem se tu v diskusi s italským spisovatelem Pascolim. Jeho samého, jak říkal, téma o pokušení Páně, vždycky fascinovalo. Citoval pasáže z lidové sicilské hry o tomto tématu a pak dodal, že si nedovede Krista bez pokušení vlastně ani představit. Lidé se diví, jak se mohl odvážit ďábel na samého Mesiáše. Pascoli tvrdil, že pokušení patří naprosto nutně k růstu každého velikána. Všecko velké vzniká jakousi zásadní volbou a bojem proti zlu.

Protože Pascoli navazoval na to, co já jsem před ním řekl o pokušení v analýze prvních Otců pouště, ve všeličems jsme se shodli, ale něco bylo potřeba přece jenom lépe ujasnit.

Je zajímavé, že považoval pokušení za nutný prvek duchovního růstu i sv. Antonín Poustevník. Od něho pochází známá věta: „Kdo není pokoušen (ke zlému), ten se ani nespasí.“ Duchovní život je nutně boj a bojuje se proti nějakému nepříteli. Evagrius, který je teoretik egyptských poustevníků, rozlišil tyto nepřátele na dvojí: vnější a vnitřní. Když se někdo rozhodne k duchovnímu životu, setkává se na počátku s mnoha vnějšími potížemi. Všecko se mu staví do cesty. Příbuzní ho nechápou, přátelé odrazují, známí mu překážejí. Ale to všechno časem pomine. Vnějších potíží den ze dne ubývá. Znamená to, že by nastal klid? Právě naopak. Nyní přišla doba potíží vnitřních. Když nás přestalo zajímat to, co se děje kolem nás, začnou se vyvalovat vlny zevnitř, ze srdce. Vzpomeneme si najednou na setkání, na která jsme už dávno zapomněli, vynoří se nápady, o kterých bychom si mysleli, že nejsme nikdy schopni něco podobného vymyslet, představy fantasie nabývají nestvůrné a perversní formy. Ve vlnách srdce se vynořil Leviathan, biblická mořská obluda.

Nezkušený se poleká, diví se tomu, co se tu děje. Vydává se v nebezpečí, že své nápady, představy a touhy uskuteční, že skočí do té mořské propasti, která se před ním otevřela. V tomto okamžiku se musí podle nauky mnichů objevit zkušený duchovní otec. Ten tyto všechny zjevy duchovního vývoje zná. Naučí nezkušeného rozlišovat mezi dobrem a zlem, ukáže mu, jak se proti zlému bojuje, jak se pokušení odporuje, jak v tomto neustálém denním boji o dobro člověk sílí a roste, jak se stává nakonec mužem Božím, který se pokušením ďábla směje. Spisovatel Pascoli byl nadšen, když jsem mu popsal tento duchovní boj, jak jej znám ze spisů prvních mnichů. Řekl, že tak si i on představoval vývoj genia: neustálé rozhodování se mezi dobrem a zlem, výběr mezi mnoha možnostmi, volba té nejlepší.

Ale v další diskusi jsme se najednou začali rozcházet. Pascoli řekl, že se mu zdá, jakoby dobro i zlo patřilo k samé podstatě člověka, jakoby bylo v kořenech jeho bytí. Kdyby tam nebylo, z nikoho by nevyrostl génius nebo světec.

Tu jsem ovšem musel začít odporovat, Ujistil jsem ho, že chápu, co chce vyjádřit. Těšilo ho, když jsem ho upozornil, že se podobně vyjadřuje i Jakub Boehme, protestantský lidový mystik, tolikrát zásadně odsouzený a který přesto inspiruje mnoho velkých myslitelů. Ale v zájmu pravdy křesťanského zjevení musíme přece jenom jisté výrazy podstatně změnit. Nutí nás k tomu i tradice prvních mnichů, kteří tuto vnitřní zkušenost tak prožívali.

I tenkrát byli někteří, kteří dávali pokušení větší význam než má doopravdy. Byli to zvláště mniši syrští. Semitská rasa, ze které pocházeli, měla vždycky víc smyslu pro přímý zážitek než pro logické myšlení. Je to snad víc básnické, víc mystické, ale dar Boží je také rozum, který se snaží pochopit zjevenou pravdu.

Zjevení pak nám říká, že všecko, co Bůh stvořil, je dobré (srov. Gn 1,10 násl.). Není tedy možné, aby bylo zlo v nás, v naší podstatě, v našem kořenu. Syrští charismatičtí mniši, tzv. mesaliáni, mysleli, že je naše duše jenom jakoby bitevní pole, že je to město, o jehož vládu zápasí ďábel a Duch svatý, a že člověk se musí k jedné z těch válčících stran přidat.

Pravověrní církevní Otcové dali tomuto boji trochu jiný podklad. Duše je hrad dobra a Duch svatý má v něm své přirozené sídlo. Zlo doráží zvenčí, útočí ve formě zlých myšlenek, přání, obrazů. Ale ty nejsou ani z nás ani naše. Vniknou do nás a stávají se našimi teprve tehdy, až jim dobrovolně přivolíme, až jim dáme souhlas, až jim otevřeme sami brány srdce. Možná někdo namítne, že není velký rozdíl mezi obojím pojetím, ať už nepřítel přichází zvenčí nebo zvnitřku, praktický důsledek je stejný. Bojuj proti zlu a budeš Božím mužem!

A přece rozdíl tu je podstatný. Nikdo nemůže klidně vzdorovat zlu, leda má-li čisté svědomí. Jak by však mohl mít čisté svědomí ten, kdo je vnitřně rozdělený, kdo je podle výroku Pascalova napůl anděl a napůl zvíře, nebo podle Luthera světec a démon současně? Kristus chce, abychom bojovali jako světci, mniši vedli "andělský boj". Zlo, kterému nepřivolíme a s kterým se neztotožníme, nepatří k nám, nejsme to my.

V dějinách musela církev vícekrát zasáhnout proti těm, kdo to nedovedli pochopit. Tak čteme např. v Denzingerových výpiscích z úředních církevních dokumentů také odsouzení článků Baiových a tuto definici: „Žádostivost pochází z hříchu, ke hříchu vede, ale není hřích“. Biblické slovo *žádostivost, epithymia, concupiscentia*, vyjadřuje všechno to, po čem bychom rádi sáhli, i když je to v rozporu s Božím zákonem. Je to zakázané ovoce v ráji duše, které je pěkné na pohled (srov. Gn 3,6). Jsme zlí proto, že po zlém zatoužíme? Konkrétně řečeno: Jsem sebevrah, když mě napadne skočit z okna? Hřeším proti lásce k bližnímu, když mu závidím jeho úspěch. Nenávidím ho proto, že je mně krajně nesympatický? Jsem pijan, když se mi chce pít a hřeším proti 6. přikázání, když se rozpálila fantazie?

Učení církve je tu vždycky pevné. Všecka tato pokušení jsou z hříchu, jsou následek porušení, k hříchu vedou, když se jim neodporuje. Ale nejsou hřích. Jsou to bzučící mouchy okolo hlavy, které znervózňují, ale pevného nepřivedou z rovnováhy. Proto mohl být pokoušen i Kristus, "svatý Boží" (Mk 1,24). Jsme denně pokoušeni i my; a přece i tím denně rosteme ve svatosti, k dospělosti Božích dětí (Ef 4,13).

Proměnění Páně

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

S Tomášem kardinálem Špidlíkem S.J. v kapli Redemptoris Mater v papežském paláci ve Vatikánu, *Peregrinatio ad limina apostolorum*, 13. června 2007.

Navštívili příbuzní stařenku: „Babičko, povězte nám, jak se vám vede, daří se vám lépe?“ – „Prosím vás, jak by se mi vedlo, copak nevidíte, jak se ten svět změnil? Už nic z toho nepoznávám.“- „Víte co? Když vás ta změna světa straší, podívejte se do zrcadla a srovnejte to s fotografií, když jste se vdávala!“ Svět se mění, to nás nesmí postrašit. Mění se všecko živé a my v něm. „Vzpomeňte si, babičko, když jsem dělal doktorát na univerzitě a vy jste byla u toho, pak jste nade mnou zalomila rukama: Proboha, Jeníku, jsi to ještě pořád ty?“ Jeden pedagog, který byl představeným v chlapeckém internátu, celou neděli obyčejně trávil tím, že hovořil s maminkami, které přišly svoje potomky navštívit, a občas se smával: „Je to zajímavé, matka odpustí chlapci snadno všecko, co na něj žaluji, ale jednu věc mu těžko promíjí: že roste a že se mění.“ Tátové to vidí realističtěji, zajímá je, jestli se chlapec pohoršil nebo polepšil. Církev se dívá na lidi především z tohoto „otcovského„ hlediska. Svátost smíření je tomu zasvěcena. Dnes je dost takových, kteří obviňují katolické moralisty, že jsou upřílišení a že svým horlením proti všem hříchům narušují spontánní přirozený vývoj člověka. Je tedy potřeba si uvědomit, co je a co není přirozené. Přirozené je to, co patří k přírodě. Je např. přirozené, že naše pokožka vystavená letnímu slunci zčervená a pak zhnědne. Proti přírodě je, když se na ní objeví vyrážka, nebo i to, když ji vystavujeme slunci tak, že je spálená. Podobně je přirozené, když člověk, stvořený k obrazu a podobenství Božímu, ten obraz zdokonaluje; je proti přirozenosti, když jej zohaví. Zdokonaluje je dobrem, poškozuje zlem. Morální příručky, které nám ukazují, co je dobro a co je zlo, nejsou k narušení přirozeného vývoje, ale praktickou pomůckou k hledání a zdokonalování vlastní identity.

To, že se měníme, pozorují na nás ostatní. Někdy je to tak nápadné, že to komentují zvoláním: Už tě nemohu ani poznat, tak jsi se změnil! Je dobře, když si to uvědomujeme především sami a svůj vývoj kontrolujeme. Děvče, které by chtělo dostat cenu královny krásy, se ovšem stále sleduje v zrcadle. Máme však všichni zrcadlo vnitřní. Vnější a

tělesné změny se odrážejí i v lidské psychologii. Některé změny nás těší, jiné zarmucují. Považuje se za moudrého ten, kdo se umí těm zarmucujícím dovedně vyhnout. Najde na své životní cestě všelicos, ale pochválí ho lidovým rčením: umí v tom dobře bruslit, nikdo a nic mu nohy nepodrazí. Ale zkušení lidé mu tuze nevěří, dodávají: Však on také jednou na něco naletí a bude naříkat, že svět nezmění.

Jak se má tedy zachovat ten, kdo je opravdu moudrý? I on ví, že svět tuze nezmění, ale je si vědom, že musí změnit především sebe. Tak učili už staří stoici. Ale ukažme si to raději na příkladu obyčejné ženy z lidu. Vypravovala svůj životní příběh takto. Když jsme se s mužem brali, malovali jsme si mnoho krásných plánů. On se zklamal ve své práci, nešlo to tak dobře, jak si to představoval. A já jsem se zklamala v něm. Začal dávat všecku vinu mně, bručel a nadával, stal se nesnesitelným. Plakala jsem a myslela jsem na rozvod. Přešlo to? Nepřešlo, on se nezměnil, ale změnila jsem se já. Napřed jsem plakala, a teď, když bručí a nadává, tak se mu směji. Zdá se, že to vyhovuje i jemu, nemusí si dělat výčitky svědomí, a proto se někdy i jemu podaří nakonec se zasmát.

Vidíme tu tedy příklad pravé životní moudrosti: zaujmout ke změnám správný postoj. Ten ovšem může být jenom čistě lidsky moudrý, který se zvrhne v laciné chytráctví, anebo se stane důstojně náboženský. Příkladem v Písmu jsou proroci, Bylo jich ve Starém Zákoně mnoho. Čím se vyznačovali? Slovo prorok je odvozeno od slovesa rokovat, mluvit. Byli to tedy lidé, kteří mluvili, kázali s velkým úspěchem, poslouchali je a mnoho z toho, co řekli je napsáno. Proč je poslouchali s takovým zájmem, poznáme z titulu, kterého se jim dostalo na počátku. Nazvali je prostě „vidoucí“. Božím osvícením viděli smysl toho, co se ve světě přihodilo, a proto učili lidi, jaký správný postoj mají k tomu zaujmout. Jsou ještě i dnes proroci? Jedním z podstatných privilegií církve je její prorocký dar: privilegium chápat události světa a ukazovat všem, jaký správný postoj mají zaujmout. Církev nejsou jenom kněží, ale všechen Boží lid. Proto sv. Pavel píše Korinťanům, aby všichni prosili Boha o prorocký dar, tj. ve všech okolnostech poznali, jaký mají zaujmout postoj k tomu, co je potkalo, co se ve světě děje. To jim dává potěchu a radost, protože tak najdou Boha ve všem.

Nejlepším příkladem takového osvícení, o kterém čteme v Novém Zákoně je historie proměněni Páně na hoře Tábor *(Mk 9,2-1)*. Kristus vstoupil s třemi učedníky na horu a tam se před nimi proměnil. V čem ta proměna byla? Změnil svou formu a podobu? Pak už by to nebyl on, apoštolé by ho nepoznali. Co se tedy změnilo? Duchovní autoři, kteří ten text vykládají, jsou zajedno v tom, že se změnilo světlo, ne vnější, ale světlo očí. Viděli Ježíše v jeho vnější podobě jako dříve, ale prohlédli duchovním zrakem pod povrch vnějškosti, bylo jim najednou jasné, že ten syn člověka je syn Boží. Tzv. hesychasté, hnutí mezi mnichy křesťanského východu, si tu scénu brali jako program duchovního života: prosit Boha a snažit se o čistotu srdce, abychom dostali i my „světlo Tábora“, schopnost vidět ve všem Boží prozřetelnost, přítomnost Krista. To nám přinese štěstí, řecky *hesychia*, proto se to hnutí nazvalo hesychasmem. My Češi si přitom mimoděk vzpomeneme na výrok prezidenta Masaryka, že „Tábor je náš program“. Nevíme ovšem dobře, v jakém smyslu to mínil on. V jiném smyslu než my o tom uvažují i ti, kdo dnes propagují jisté meditace převzaté z dalekého východu. I oni jsou hesychasté, usilují o dosažení duchovního štěstí a míru. Ale jejich metoda je jiná: chtějí se cvičit v zapomenutí světa i sebe, aby byli zcela ponořeni v oceánu božství. Křesťanský Bůh je stvořitel světa a Kristus do světa vstoupil, aby svět spasil. Proto se i my musíme snažit o to, bychom ho ve světě našli a uviděli. V tomto smyslu platí nesporně i pro nás, že je Tábor náš program.

„Pane, je dobře, že jsme tady“

(homílie Jeho Eminence Mons. Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic, v bazilice Proměnění Páně na Hoře Tábor, Izrael, Peregrinatio Ad Fontes Salutis, 27. února 2013)

„Je dobře, že jsme tady!“ (*Lk* 9,33).

Minulou neděli, druhou postní, ještě předtím, než jsme se vypravili do Svaté země, nám postní liturgie jako každoročně představila Ježíšovo Proměnění, aby tak zdůraznila, že tentýž Ježíš, kterého uvidíme na Velký pátek ukřižovaného, je vyvolený Boží Syn, který se na této hoře zjevil v Otcově světle, a jehož musíme poslouchat jako samotného Boha. A dnes jsme právě tady, na hoře Tábor, a při eucharistickém slavení znovu prožijeme tentýž velký zázrak. „Je dobře, že jsme tady!“

Ježíšovo Proměnění je zázrakem, Církvi velmi drahým, proto nám ho připomíná dvakrát v roce: na začátku doby postní a 6. srpna. Je událostí velké teologické a duchovní hloubky, která vždy poutala pozornost křesťanů a inspirovala významná umělecká díla mimořádné krásy: stačí vzpomenout velký Raffaellův obraz ve vatikánských muzeích. Ježíš dává na několik okamžiků nahlédnout, kdo je: Bůh, Syn Boží, jas Otcovy moci. Vystupuje na horu, říká Lukáš, aby se modlil k Otci. A tam se proměňuje, to znamená ukazuje se v nové podobě – Řekové nazývají Ježíšovo Proměnění „Metamorfosis“: jeho tvář se skví jako slunce, oděv je oslnivě bílý. Benedikt XVI. -Joseph Ratzinger, v prvním díle své trilogie *Ježíš z Nazareta*, to komentuje těmito slovy: „Proměnění je událostí modlitby: stává se viditelným to, co se odehrává v Ježíšově rozhovoru s Otcem: vzájemným niterným pronikáním jeho bytí s Bohem, jež se stává ryzím světlem. V jeho bytí jedno s Otcem, Ježíš sám je světlo ze světla. To, kým je ve svém nitru ... se stává v tomto okamžiku poznatelným i pro smysly: Ježíšovo bytí v Božím světle, jeho vlastní bytí světla jako Syna“ (Benedikt XVI.-Joseph Ratzinger, *Gesú di Nazaret*, I., 2007, Rizzoli, str. 357).

Velký německý teolog devatenáctého století, Matthias Joseph Scheeben, ve významném díle o *Křesťanských tajemstvích*, podal skvělý výklad této scény, když říká, že vpodstatě to byl zázrak, ohromný zázrak, ale trval jen několik okamžiků: větším zázrakem byl celý Ježíšův život, ve kterém po třiatřicet let skrýval před lidmi své božství: kdyby chtěl, mohl ho dát spatřit, ale lidé by nedokázali snést pohled na jeho jas: protože, jak říká Bible, člověk nemůže vidět Boha a zůstat naživu.

Na scéně Proměnění hrají ústřední roli také další postavy: dva protagonisté dějin spásy, Mojžíš a Eliáš, kteří zpřítomňují odpověď vyvoleného národa na plán spásy, chtěný

Bohem, jenž dal Zákon a poslal Proroky, aby připravili příchod Mesiáše: rozmlouvají s Ježíšem o jeho blížícím se „exodu“, jak říká Lukáš (9,31), totiž o jeho vykupitelském utrpení, od Boha připraveném už ve Starém zákoně. Dále jsou zde apoštolové, s Petrem, jako vždy prudkým, který tu chce postavit tři stany pro Ježíše a jeho partnery v dialogu: padají však k zemi, když spatří Ježíše v záři Otcovy slávy a slyší hlas samotného Boha, který promlouvá, zatímco se na hoře

objevil oblak Ducha svatého: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte“ (*Mk* 9,7). Ano, člověk nedokáže snést zjevení božského. A je to právě Otec, který naplňuje scénu svou přítomností, a v naslouchání ukazuje způsob, jak následovat proměněného Krista. Úchvatná evangelijní scéna vévodí oslnivé mozaice v absidě, stejně jako tři věže průčelí svatyně připomínají stany, které chtěl Petr postavit. Ale také dvě kaple při vstupu do baziliky, zbytky starobylého kostela, připomínají pěknými mozaikami dvě velké biblické postavy, které se tu zjevily po Ježíšově boku. Krypta pak, v níž slavíme tuto eucharistii, připomíná čtyřmi nádhernými mozaikami zjevení, změny a proměny, jimiž Ježíš živí a zkrášluje svou Církev. Jeho narození, v němž se Ježíš umenšuje jako Dítě, aby nám dal vyrůst a povýšil nás až k sobě; jeho utrpení jako obětovaného Beránka; jeho vzkříšení s oslaveným Tělem; a bílá eucharistická Hostie, která v sobě

S hlubokou až dech beroucí usebraností prosili na Hoře Proměnění o kněžské požehnání věřící pronásledované Církve v komunistické Číně.

zahrnuje celou skutečnost Ježíšova tajemství, který se pro nás stal člověkem a sám se zřekl svého božského vzezření. „Je dobře, že jsme tady!“

Drazí přátelé! Náš výstup na horu Tábor je velkou milostí, protože jsme zde postaveni před celé bohatství Ježíšovy lásky k nám. Zjevuje se tu fantazie Boha, který nám dává jako Spasitele svého jediného Syna: jako nejgeniálnější umělec vymyslel Bůh pro svého Syna ty nejúchvatnější a nejneuvěřitelnější proměny, abychom také my byli proměněni v nová stvoření, a tak se stali jeho dětmi. Jsme povoláni k malým věcem, ale Bůh nás pozvedá až k sobě, činí nás sobě rovnými, aby nám daroval veškeré bohatství svého božství. O vánocích jsme v našich jesličkách viděli, že se chtěl narodit chudým, bohatým jen láskou své maminky Marie, a pozorností Josefa z Nazareta, muže spravedlivého, svého pěstouna, protože svou chudobou chtěl sám v sobě proměnit všechny lidi s jejich omezeními, slabostmi, s jejich hříchy, avšak stvořenými k jeho obrazu a podobenství. O Velkém pátku vidíme jiný aspekt této naprosté Ježíšovy chudoby, když po třech hodinách strašlivé agónie, všemi pohrdán, korunován trním, zbičován, umírá na drsném dřevě kříže smrtí otroků, aby nás učinil bohatými svou milostí, která jej vyšla tak draho. O velikonocích Ježíš vstupuje skrze kříž do Otcovy slávy, a dává nám svůj život, milost, která nás posvěcuje v tomto životě, slávu, která nám dává podíl na životě věčném, a tak nám získává zpět obraz, podle něhož na počátku stvořil člověka. A ve Svaté Eucharistii, v té maličké Hostii, kde žije proměněn do té nejmenší a nejbezvýznamnější přítomnosti, jakou jeho láska vůbec mohla vynalézt, zůstává stále s námi, uprostřed našich domovů i blízko našich pracovišť; živí nás sám sebou a svou láskou, v Něm nás činí bratřími a sestrami, a v tichu a radosti nás pozvedá k účasti na Božím životě.

Poutníci před bazilikou Proměnění Páně na hoře Tábor.

Milovaní, být křesťany, znamená být proměněni v samého Boha. Je pravdou, že „tento poklad máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu a ne nám“, jak říká svatý Pavel (*2Kor* 4,7). Jsme však proměněni v Boha, přetvořeni v Něj, stáváme se Božími dětmi, aby ve světě konečně zvítězil pokoj, odpuštění, bratrství, které je tváří samého Boha. Žijme jako proměnění, a svět se změní, stane se lepším, a také on se promění v nový svět, v civilizaci lásky. Usilujme o to, aby také naše rodiny, naše města, místa setkání a soužití se staly Táborem.

„Pane, je dobře, že jsme tady!“

+ Giovanni card. Coppa

"Čiňte pokání a věřte evangeliu" (Marek 1,15)

DOBA POSTNÍ
S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 10. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: `Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: `Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: `Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: `Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: `Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: `Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života." (Mt 25,31-46)

Až přijde Syn člověka ve své slávě. Jak si máme představit příchod Kristův ve slávě. Malíři nám pomáhají. Plýtvají při této příležitosti krásnými barvami a světlem Ale český výraz „sláva" je spíš původu akustického. Má stejný kořen jako slovo. Slavný je ten, o kom se mnoho mluví. Mluví pak se o tom, kdo se stal důležitým. Tam se přibližujeme k hebrejskému výrazu pro slávu: kabod je něco, co se považuje za důležité. V náboženském pojetí ovšem sláva patří především Bohu: „Nikoli nám, Hospodine, nikoli nám, ale svému jménu zjednej slávu" (Žl 115,1). Naše modlitby se často zakončují vyznáním: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. To je liturgická

formule. Bohužel v denním životě považujeme tolik jiných věcí za důležitější, že Bůh ustupuje do pozadí jako podřadný. Přijde však den, kdy se Kristus objeví před celým světem ve slávě. Všichni poznají, že on je jediný opravdu důležitý. Pro věřící je to ovšem velký den ospravedlnění jejich víry.

Budou před něj shromážděny všechny národy, oddělí jedny od druhých. I tuto scénu by malíři rádi zachytili, ale jde to těžko. Musejí se spokojit jenom s málo reprezentanty lidstva. Komunikační prostředky dnes umožňují, že se o něčem mluví takřka v celém světě. A přece jak málo víme jeden o druhém, jenom přibližně hodnotíme, jaký kdo je po mravní stránce. Knížka Následování Krista však pěkně říká: „Znáš-li Krista, znáš všechno.“ Poznáme-li v poslední den plně Krista, to s sebou přinese i poznání všech lidí a všech národů, Krista celého, „mystického“, ne jenom jako historické osoby. Toto poznání s sebou nese i rozdělení lidí podle jejich zásadní volby pro dobro nebo pro zlo. Pseudo-Makarius píše, že se velmi podivíme jedné věci. Všechny ovce jsou ovce a všichni vlci jsou vlci, ale lidé navenek stejní jsou uvnitř v srdci buď ovce, nebo vlci. Tajemství dobra a zla se jasně projeví také až na konci věků.

Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali. Rozdělení lidí se podobá soudu. Protože jde o soud poslední, od kterého už není odvolání k dalšímu, je to tedy i soud nejvyšší, kde se rozhoduje podle prvních základních článků konstitučních. Království Boží, které nám zjevuje Bible, stojí na prvním základním pilíři spásy: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Bůh se stal člověkem, ztotožnil se s ním. Proto platí i mravní důsledek: Co jste udělali pro člověka, udělali jste pro Krista. Láska k Bohu a láska k bližnímu se slily v jednu povinnost. K tomuto zákonu se vede poslední odvolání o osudu každého člověka. Láska je totiž smyslem všech ostatních zákonů, proroků, evangelia, svátostí, života v církvi. Symbolicky se to vyjadřuje tím, že na malbách posledního soudu sedí vedle trůnu Kristova i lidé spravedliví jako zástupci lidí, kteří byli podle lásky souzeni a podle lásky k nim je souzen celý svět.

✠

ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 11. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“ (Mt 6,7-15)

Otčenáš. V církevní tradici je mnoho modliteb. Otčenáš však je na prvním místě. V liturgii má centrální postavení jako příprava na svaté přijímání. Skládá se z oslovení a sedmi proseb. Oslovení označuje toho, ke komu se obracíme. Jde-li o vlivné osoby, užíváme toho nejvyššího titulu, jaký jim patří: pane prezidente, vaše výsosti, vaše svatosti, apod. Jaký nejvyšší titul můžeme dát Bohu? V dějinách náboženství jich máme mnoho.

Většinou měli bohové mnoho jmen. Tím se chtělo vyjádřit, že mají mnoho dokonalostí a že se nemá na žádnou z nich zapomenout. I biblického Boha známe podle mnoha jmen: Stvořitel, Pán, Král, Pastýř. Ale tato řada vrcholí zjevením, že je náš Otec na nebesích. Jen tak je zaručeno, že se k němu můžeme opravdu modlit, že nás slyší a že máme naději na to, že nás vyslyší. Proto se křesťané ve smyslu staré liturgické formule modlí k Bohu Otci, skrze Syna v Duchu svatém.

První tři prosby Otčenáše. První tři prosby Otčenáše se vztahují na Boží království. Můžeme je označit jako eschatologické, tj. projevují touhu, aby se plně uskutečnilo to, co Ježíš načrtl ve své horské řeči a zvláště v blahoslavenstvích (Mt 5,3n). Je dobré, když v modlitbě myslíme napřed na Boha a teprve potom na své vlastní zájmy. Tak to alespoň učí mnozí z těch, kdo Otčenáš vysvětlují. Ale není to úplné. Modlíme-li se na prvním místě za uskutečnění Božího království, modlíme se současně i za sebe. Vždyť i my chceme žít v prostředí, které by nám plně odpovídalo. Uvědomujeme si, že jsme „vyhnaní synové Evy“ a že chceme zpátky domů tam, odkud jsme vyšli. Otče náš se nejlépe řekne v otcovském domě. Ve státních režimech se oceňuje tzv. budovatelská činnost a dávají se za ni vyznamenání. I naše modlitba je k tomu, aby budovala svět. Dělá to tím, že jej svěřuje do ruky Boží.

Čtyři další prosby Otčenáše se týkají přímo nás samých a vyjadřují stručně všecko, co pro život potřebujeme. Origenovi se zdálo nedůstojné, abychom hned po myšlence na Boží království mysleli na denní chléb, tj. na jídlo a hmotné potřeby. Vysvětluje tedy tuto prosbu jako touhu po eucharistii nebo po hlubším poznání Boha, který je jakoby chléb duší. Nikdo nám ovšem nepřekáží v tak vznešených myšlenkách. Ale Bůh zná líp naši prvorozenost. Ví, jak jsme nešťastní, když nám něco chybí, když máme hlad a bídu. Když se modlíme za vezdejší chléb, uznáváme, že i to, co nám dává příroda a co si vydobýváme prací, je dar Boží. V modlitbě za odpuštění hříchů a za ochranu v pokušení pak objevíme nejlépe, že je Bůh opravdový Otec a že má k němu otevřené dveře každý marnotratný syn, jakmile řekne: „Vstanu a půjdu k svému otci“ (Lk 15,18).

Vyslechli jsme nejkrásnější modlitbu, kterou nám zanechal sám Pán Ježíš. Jeho slova na první poslech zaznívají rozkazovacím tónem: "vy se modlete takto". Tím jistě Pán Ježíš nemyslel, abychom se modlili jen Otče náš, ale chce ukázat, jak by měla vypadat i naše osobní modlitba, modlitba vlastními slovy. Máme se modlit za to, aby Boží království v nás i kolem nás rostlo a prohlubovalo se, aby byl Bůh více poznáván a milován, abychom poznali jeho vůli, měli vše k životu potřebné a měli stále ochotu k odpuštění a smíření. Je naše modlitba tohoto druhu. Nemodlíme se spíše: Pane, Ať jsem zdravý, ať se mi podaří ten a ten záměr, ale tvá vůle mě až tak nezajímá.

✠

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks**. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

STŘEDA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 12. BŘEZNA 2025

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“ (Lk 11,29-32)

Jonáš byl znamením. Existoval skutečně Jonáš? Tak se ptá moderní čtenář, který nachází v této starozákonní knize mnoho nepravděpodobného. Ve Druhé knize Královské (2 Král 14,25) se mluví o proroku, který měl toto jméno a žil někdy v polovině 8. století před Kristem. Ale máme dojem, že si jeho jméno vypůjčil autor vypravování, které tvoří obsah Jonášovy knihy. Co tedy říci o jeho skutečné existenci. Jeden z moderních exegetů na tuto otázku odpovídá prostě: „Jonáš existuje, ale způsobem odlišným, tj. tak, jak existují zlí vinaři, kteří zabili syna pánova (Mt 21,33-41), jako bohatý člověk a chudý Lazar (Lk 16,19-31), jako marnotratný syn (Lk 15,1-32). V něm by se měli (podle autorova výkladu) rozpoznat všichni nábožensští Židé, kteří se po vyhnanství shromáždili okolo jeruzalémského chrámu, kteří v sobě živili pocity nacionalismu a pohrdali ostatními lidmi ve světě.“ Kniha Jonáš je tedy stejné podobenství, jaké jsou i paraboly evangelia. Vypravují ne to, co bylo, ale to, co je v nás samých a co si máme uvědomit.

Jonáš odepřel kázat v Ninive. Je tedy obrazem národní uzavřenosti. Považuje své lidi za jediné, kterým je vyhrazeno Boží požehnání. Zdá se to oprávněné. Vždyť Židé byli jediní, kteří znali pravého Boha. Proroci Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Amos hřímali proti zlým pohanům a svolávali na ně Boží tresty. Vždyť pronásledovali jeho lid, znesvětili jeho chrám. Ale přesto, že chce Bůh potrestat jejich zlobu, nechce je zničit, ale obrátit. Jonáše posílá, aby jim kázal. V dějinách církve se podobný stav projevil na počátku 5. století, když barbaři zavalili římskou říši a když Alarich se svými hordami zpustošil Řím. Tu si křesťané uvědomili, že už se zbraní barbarům neubrání, ale že jediná obrana je v tom, když je obrátí. A tak se začíná rodit křesťanská Evropa. Císařský Řím už nemá vojevůdce, kteří by se barbarům postavili, ale římská církev má misionáře, kteří jdou k nim, aby jim nesli evangelium. Podobná situace, jak se zdá, čeká i nás v brzké době.

Jonáš se zachránil z moře. Utíkal před Bohem a zjistil, že je Bůh všude i v hlubinách vody, kde se jinak všechno rozloží a zahyne. On odtud vyvázne živý právě zásluhou toho netvora, který je obrazem smrti. Mořská hlubina je ovšem předobraz Kristova sestupu do říše mrtvých. Proto vláda zmrtvýchvstalého Krista je ve znamení Jonáše. Ale je to znamení i našeho vlastního života, který je naplněn útěkem před Bohem, neštěstími, ale který jde stále vpřed. Proto i my jsme vyzváni, abychom zpívali s Jonášem jeho hymnus. „Ve své tísni jsem volal k Hospodinu, a vyslyšels mě. Z lůna podsvětí jsem křičel, a slyšel jsi můj hlas. Do hlubiny, doprostřed moře jsi mě vrhl, proud mě obklíčil, všechny tvé

příboje a vlny se přese mě převalily. Řekl jsem si: Jsem zavržen od tvých očí, ale znovu spatřím tvůj svatý chrám“ (Jon 2,3n).

✠

ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 13. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Vždyť kdo je mezi vámi takový, že dá vlastnímu synovi kámen, když ho poprosí o chléb? Nebo když poprosí o rybu, že mu dá hada? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí. Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci.“ (Mt 7,7-12)

Proste a bude vám dáno. Jedna z námitek proti modlitbě bývá: "Je-li Pán Bůh vševědoucí, sám ví, co potřebujeme. Proč bychom ho měli o to prosit? Proč se domáhat, když víme, že on sám na nás myslí a chce nám dobro?" Už svatý Augustin se tou námitkou zabýval. Jeho odpověď je jednoduchá. Prosebná modlitba má pro něho význam především pedagogický. I rodiče učí děti, aby uměly poprosit o to, co jim sami chtějí dát. Tím si uvědomí svou závislost, lépe si ujasní, co vlastně potřebují. Voláme-li k Bohu: "Slyš, Pane!", nepředstavujeme si, že by byl Bůh především hluchý, ale my sami, jak říká sv. Augustin, slyšíme lépe sami sebe, uvědomujeme si své potřeby a svou situaci. Tyto důvody jsou ovšem správné, ale nejsou ještě úplné. Cíl modlitby není jenom něco dostat nebo nedostat. Jde především o to, abychom navázali osobní styk s Bohem. Okolnost, že něco potřebujeme, dává k tomu velmi vhodnou příležitost. Stává se školou modlitby, začátkem opravdového dialogu s Bohem.

Kdo dá vlastnímu synu kámen, když ho prosí o chléb? Všimněme si, proč a jak se dávají dary. Cizí, když prosí o almužnu, dostane jenom nejmenší minci. Naopak dobří přátelé si vymění někdy dary nákladné. Ty jsou tedy známkou, jak úzce se cítíme spojeni s podarovaným a kolik nám na něm záleží. Nejvíc dávají rodiče dětem, protože cítí jednotu, kterou s nimi tvoří. Také v životě Nejsvětější Trojice dává Otec všecko Synu a Syn má všecko od Otce. Modlitba nás přenáší ze země do Božího života. Máme tedy účast v tomto tajemství. Bůh Otec nám chce dát všechno a vyzývá nás, abychom o to prosili. Chce nám ovšem dát jenom to, co má on sám, tj. všecko dobré, dokonalé a svaté. To je tedy hlavní pravidlo, zač se máme modlit: „Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“ (Mt 6,33). Slezský mystik Angelus Silesius píše: „Bůh, který je velký, nejraději velké dary dává, ale naše malé srdce nerado je brává.“

Jestliže vy, zlí lidé, dovedete dávat svým dětem dobré dary, čím spíš váš nebeský Otec? Velcí filosofové starověku Platón, Aristotelés a jiní nevěřili, že by se Bůh na nebi mohl zajímat o malé a směšné události lidských osudů. Je nad ně příliš povznesený. Teprve

Plotinos, poslední velký pohanský myslitel, zaujal opačné stanovisko. Prohlásil, že dobro se nemůže do sebe uzavřít. Je jako slunce, které vyzařuje na všecky strany. Bůh, který je dobro samo, je tedy stále ochoten dávat. Duchovní autoři užívají příkladu s olejem, který měla žena přilévat v době hladu do nádob na rozkaz proroka. Olej tekl tak dlouho, dokud byly nádoby prázdné. Když se naplnily, přestal téci. Tak je tomu, říkají, i s Boží milostí. Bůh je ochoten nám jí dát tolik, kolik jsme schopni přijmout, nakolik dokážeme vyprázdnit srdce od jiných zájmů a přání. Bůh je svoboda. Svobodně dává a jenom tomu, kdo svobodně přijímá. Nikdo se tedy nemusí bát ho prosit, neponižuje se tím. Ale ať u dobrého Otce hledá jen dobro.

Dnes nás Boží slovo ze Starého zákona seznamuje s knihou Ester (*Est* 4,17ss). Hlavní hrdinkou je půvabná Ester, která se stala manželkou perského krále Achašveroše. Její strýc, Mardocheus, se dostal do sporu s Hamanem, který byl první mezi velmoži. Nechtěl se mu totiž klanět, protože byl žid a klaněl se pouze Bohu. Hamana to rozzuřilo, rozhodl se, že vyhladí všechny židy v Persii a Mardochea že pověsí na šibenici. Královna Ester zavčas uvědomila krále, prozradila mu, že také ona patří k židovskému národu. Král nechal na šibenici, připravenou pro Mardochea, pověsit Hamana a Mardochea ustanovil prvním mužem po sobě. Židé slaví každoročně svátky púrim, 14./15. března - nejveselejší židovský svátek připomínající vysvobození perských židů.

✠

PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 14. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: `Nezabiješ.' Kdo by zabil propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“ (Mt 5,20-26)

Kdo by zavraždil, propadne soudu, ale i ten, kdo se hněvá na bratra. Hněv začíná v citech odporu proti tomu, co se nám skutečně nebo zdánlivě staví do cesty. Dostaneme chuť tu překážku odstranit. Napadne nás hned i nějaký způsob, jak to provést. Hněv ovšem může být spravedlivý i nespravedlivý. Příkladem spravedlivého hněvu je Kristus, když vyhání z chrámu prodavače (Mk 11,15n). Jediná opravdová překážka na cestě k dobru je zlo. Můžeme tedy a dokonce musíme vzplanout hněvem proti zlu. Musí to být ovšem zlo skutečné a nejenom zdánlivé. V pravém a plném slova smyslu se máme hněvat proti

hříchu, ďáblu, zlým myšlenkám. Když jde o lidi, je spravedlivý jenom ten hněv, který vede k dobrému, k nápravě zla a tedy k prospěchu bližního, ne k jeho škodě. Proto, i když je navenek rozhněvaná tvář, v srdci musí být láska, která projevy hněvu ukázňuje, umírňuje, omezuje jenom na ty příležitosti, kdy je to vhodné.

Kdo svého bratra snižuje, propadne veleradě. Stává se občas, že vzplaneme hněvem nespravedlivým. Vzbudí se v nás pocit nelibosti a vzniká chuť pomstít se bližnímu. Slovy ho ponižujeme, zmenšujeme a očerňujeme před jinými. Někdy se přejde i ke skutkům. Nejčastěji se to stává výbuchem citů, které jsou silnější než zdravý úsudek. Takový člověk je podle slov sv. Jana Klimama dočasný blázen, epileptik. Není s ním řeč, až když ho záchvat pomine. Pro něho samého pak nejsou lepší rady než ty, které se vyjadřují lidovými výrazy, jako např. „dýchat zhluboka“, „napočítat do deseti“, „rozbít dřevo, ale ne o hlavu druhého“ apod. Mnoho lidí se omlouvá, že se nedokážou ovládnout, že je to na ně příliš silné. Mnoho příkladů ukazuje, že i velcí světci bývali povahou vznětliví, ale s pomocí Boží a silou vůle se vycvičili tak, že se dovedli ovládnout i tam, kde by i mírné povahy vybuchly hněvem.

Kdo bližního zatracuje, propadne pekelnému ohni. Citový výbuch hněvu prozrazuje slabost charakteru. Daleko nebezpečnější je hněv, který zůstane v duši, i když už citové vzplanutí pominulo. Začne se ledově a rozumně uvažovat o pomstě, odpírá se odpuštění. Podle sv. Řehoře Nysského se takový člověk vylučuje z Božího království. Jemu samému už nebude odpuštěno, protože neodpouští jiným, nezastane se ho Bůh, protože si svou pomstu vyřizuje sám. Ve vypravování o Otcích pouště se čte, jak vyléčili hněvivého tím, že mu dali opakovat "modlitbu": "Děkuji ti, Bože, že tě nepotřebuji, protože si svou spravedlnost vyřizuji sám." "Hněvejte se, ale nehřešte!", píše sv. Pavel (*Ef* 4,26), který sám byl výbušné povahy. Ale dává lhůtu k uklidnění do konce dne: "Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem!"

Říká se: ´konec dobrý, všecko dobré´. Je to přísloví a je to nakonec pravda. Slyšeli jsme, že když se hříšník obrátí bude žít; když však spravedlivý se změní v hříšníka, skončí záhubou. Zdá se nám to jasné, logické. Kde však hledat hranici spravedlnosti a hříšnosti? Vždyť v každém z nás se prolíná dobro se zlem. V každém případě se zdá, je zde řeč o jistém zaměření svého života, jde o jasný životní postoj, o stav dobroty či zloby. Jsou totiž lidé, kteří si řeknou, že se už nachodili do kostela dost, pro kostel také něco udělali a co víc by si Bůh mohl přát? Teď si budu žít podle svého, Bůh mě nezajímá. To je jistě špatný postoj. Bůh není jen nějaké útočiště v dobách nemoci a opuštěnosti, ale je to můj Pán pro něhož žiji svůj život. Nelze tedy žít s Bohem jen na poloviční úvazek. Bůh chce celého člověka.

✠

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

SOBOTA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 15. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Miluj svého bližního' a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete jen své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,43-48)

Miluj bližního, měj v nenávisti nepřítele! Je skutečně ve Starém zákoně takový předpis? Exegeti to vysvětlují tak, že výraz „nenávidět“ tu není tak silný jako v dnešní češtině. „Měj v nenávisti!“ by tedy znělo ve smyslu: „Chovej se nevšímavě! Nestarej se o něho!“ Tak se např. v Deuteronomiu (Dt 21,15-17) mluví o tom, že muž může mít jednu ženu rád, kdežto druhou pak bude „nenávidět“, to znamená opomíjet. Také slovo „nepřítel“ neznamená nutně někoho, kdo by nám chtěl ublížit, ale prostě toho, kdo není přítel, tedy člověka cizího. Kristus tu konstatuje všeobecnou praxi. Tak totiž jednají obyčejně lidé. Všímají si jenom těch, kdo jim jsou blízcí, příbuzných a známých. Ostatní nepozdravujeme a často ani nevidíme. Poselství evangelia má překročit tyto hranice a ohlásit všeobecnost lásky. Všichni lidé se mají stát našimi bližními.

Univerzálnost křesťanské lásky. Mravouka výslovně zdůrazňuje, že se blíženská láska vztahuje na všechny, které miluje Bůh. Náš okruh styků a dobrých skutků je ovšem omezený. Přesto však platí výzva Pseudo-Dionýsius Areopagita: „Čím šířeji, tím božštěji.“ Nemůžeme zůstat lhostejní k utrpení a potřebám lidí, i když jsou daleko a nám zdánlivě cizí. Křesťanská láska se proto umí přenést přes antipatie osobní, rasové, stavovské, národní. Nepříjemné city a odpor k bližnímu mají někdy dost záhadný původ, jindy jsou odůvodněné objektivními nedostatky, jako je např. nepříjemný vzhled, nevychovanost, hrubost, umíněnost, nemoci, které budí odpor. Lékaři, nemocniční ošetřovatelky se musejí někdy silně přemáhat, aby mohli zastávat své povolání. Kristus však dal příklad. Chodil na oběd k farizeům i k celníkům. Proto musíme mít i my dost síly, abychom potlačovali nechuť, která se probudí ve styku s lidmi.

Láska k nepřátelům. Je přirozené, že máme rádi toho, kdo nám dělá dobře. Ale při první křivdě náklonnost vyprchá a člověk se odvolá na zásadu: Jak ty mně, tak já tobě! Evangelium od nás žádá víc a vysvětluje to pěkným přirovnáním: "Tak budete děti svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým". Přirovnání se sluncem se zvlášť líbilo Pseudo-Makariovi a vysvětluje je: Slunce se nemění podle toho, nač svítí, ani se neumaže proto, že vysušuje bahno. Tak i křesťan by neměl měnit svou tvář podle toho, s kým jedná. Má se chovat pěkně k věřícím i nevěřícím, světcům i hříšníkům. Tzv. nepřátelé tedy mají zvláštní význam v našem duchovním vývoji. Na nich se totiž ukáže čistota lásky, která dává a odměnu čeká ne od světa, ale od Lásky věčné.

První dar, který máme věnovat našim bližním je životní svatost. Ta se vztahuje na každého z nás bez ohledu na naše povolání či životní stav. Pán Ježíš totiž pronesl slova "zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte" k zástupům, kde jistě nechyběli rybáři, řemeslníci, ženy, matky, mládež, děti. Co znamená svatost, dokonalost pro většinu lidí? Znamená to především dobře si plnit své povinnosti. Dobře vykonaná práce je prostředkem ke svatosti. Máme se stále zdokonalovat po odborné stránce, pěstovat ctnost spravedlnosti - dávat druhým, Bohu, co jim náleží. Tak se dá posvěcovat práce, radosti i starosti, které nás provází; tak posvěcujeme i své okolí - stáváme se světlem světa a solí země. Odnesme si z Božího slova, že nestačí být dobrým, ale svatým; nestačí být průměrným, ale dokonalým.

✠

PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ - 17. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesuďte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“ (Lk 6,36-38)

Buďte milosrdní. Milosrdný je ten, kdo má „milé srdce“. V našem jazyce tomu rozumíme tak, že je citlivý, snadno se dojme. Vidí chudáka, a proto mu hned něco daruje. Slyší, že druhého něco bolí, proto ho polituje. Srdce je pro nás symbol citů. V biblické mluvě však má daleko hlubší význam. Je v něm soustředěn celý vnitřní život. Srdce rozvažuje, rozhoduje se, ale hlavně se v srdci uchovává všecko to, co kdo prožil. Může to být vzpomínka na události, ale jsou to především osoby, s kterými jsme se setkali. Uchováváme v srdci naše setkání s nimi a své dojmy. V této souvislosti je milosrdný ten, kdo myslí, vzpomíná dobře na ty, s kterými něco prožil. Je jim proto věrný. Je to ctnost, která v dnešním zmatku mizí. Potkáváme mnoho lidí, pak na ně zapomeneme. Dnes nás dojmou a zítra nám jsou lhostejní. Naše milosrdenství se stává povrchním, sentimentálním. Chybí mu kořen stálosti, věrnosti.

Jako je milosrdný váš Otec. V žalmech se často prosí, aby nám byl Bůh milosrdný (Žl 4,2; 6,3), anebo se Bohu děkuje za to, že „jeho milosrdenství „ k nám je veliké (Žl 107,1). V jakém smyslu tomu máme rozumět? Zjevuje se tu obojí stránka milosrdenství, jak jsme ji naznačili. Bůh vidí bídu lidí a ta ho dojímá. Vysvobození Židů z Egypta se líčí jako skutek Božího milosrdenství: „Viděl jsem bídu svého lidu. Naklonil jsem své ucho k jejich volání. Znám jejich úzkosti. Rozhodl jsem se tedy, že je vysvobodím“ (Ex 3,7n). Později ovšem měl Bůh s Židy smutné zkušenosti. Nezachovali jeho příkazy, byli mu nevěrní. Ale

právě proti této jejich nevěrnosti, nestálosti se on odvolává naopak ze své strany. Je milosrdný, tj. zůstává věrný slibům, které dal Abrahámovi. Člověk všech dob se potácí v nejistotách a hledá, oč se opřít: o peníze, o přátele, o systém. I pohané říkají, že jsou ty opory slabé, že je potřeba hledat jistotu u Boha. Ale bohové mívají požadavky. Zastanou se jen těch, kdo se řídí jejich příkazy. Bůh biblický též požaduje. Ale nadto je Otec. Zůstane věrný i těm, kdo pochybili, odpouští, je milosrdný.

Mírou, kterou měříte, bude zase naměřeno vám. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu a podobenství (Gn 1,26-27). Má se tedy projevit jako někdo, kdo je Bohu podobný. Kdy se to projeví nejlíp? Podle sv. Řehoře Nysského se to pozná ve skutcích milosrdenství. A protože je odměna v nebi podle stupně podobnosti s Bohem, platí zásada, že bude naměřeno každému podle toho, jak měřil bližnímu. Kazatelský příklad to ilustruje vypravováním, že nějaká zbožná kněžna pozvala na večeři lid z podhradí. Ti se ovšem silně podivili, když našli na talířích divné věci. Jeden kůrku chleba, druhý malý peníz, třetí koláč. Kde se ty věci vzaly? Kněžna se předtím přestrojila za žebračku a obešla obec. Teď dostal zpátky každý to, co předtím daroval. Ať už je ta příhoda skutečná nebo vymyšlená, je parabolou, přirovnáním. Nemůžeme ji přenést doslova z tohoto do věčného života. Ale vyjadřuje postoj Boží ve srovnání s postojem naším a jejich vzájemnou závislost.

"Nesuďte a nebudete souzeni." V této jediné větě, kterou jsme slyšeli, je obsaženo hodně poučení pro každého z nás. Z této věty plyne, že každým odsuzováním bližního, odsuzujeme sebe. Kdo se tedy varuje pronášet soudy o druhých má výslovný Boží slib, že nebude souzen. U soudu je porota soudců. Máme zde žalobce, který trvá na potrestání viníka, který udělal nějaký trestný čin. Je tam ale i advokát, jehož posláním je hájit obžalovaného, upozorňovat na polehčující okolnosti. Stávají se však i případy, že žalobce chtěl nejvyšší trest a obhájce úplné zproštění viny na podkladě svých argumentů. Tak složité byly argumenty pro a proti. Tak těžké bylo vynést spravedlivý rozsudek. Nikdo z nás není tak čistý a spravedlivý, aby viděl na dno věcí a mohl tak vyslovit správný soud o jakémkoliv člověku. Máme se řídit v této věci podle Pána Ježíše. Když k němu přivedli hříšnici, kterou Mojžíšův zákon přikázal kamenovat, odvětil: kdo z vás je bez hříchu, první hoď kamenem". Oni zahanbeně odešli. Nakonec tam zůstává sám s provinilou ženou. Čekali bychom, že jí dá pořádné kázání. On však ji ujišťuje, že ji neodsuzuje, ani jí nepohrdá, ani se od ní neodvrací, ale její jednání neschvaluje. On říká hříšnici: "Neodsuzuji tě, ale jdi a už nehřeš." Neodsuzujeme nikdy člověka, ale zároveň nemlčíme ke zlu, které vidíme kolem sebe. Pomodleme se, poraďme, veďme dialog, snažme se o smír. Je třeba, abychom byli v této věci velmi taktní a opatrné, prosili Ducha svatého o vhodné slovo a pokud něco máme proti druhému, řešili to mezi čtyřma očima, nepřestali ho mí rádi.

✠

ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ - 18. BŘEZNA 2025

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou,

ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střapce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají `mistře'. Vy však si nedávejte říkat `mistr', jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno `otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat `učitel', jenom jeden je váš Učitel - Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen." (Mt 23,1-12)

Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte. Byzantský světec Simeon Nový Teolog prožil v životě obdobnou krizi, jaká se později na západě projevila ve formě viklefismu. Na slovo věřil svému duchovnímu otci, prostému mnichovi, ale dostal se do konfliktu s biskupy. Komu dát přednost? Začal uvažovat. Poslouchat smím jenom tam, kde mluví Duch svatý. Jak mohou mít Ducha svatého biskupové, když podle evangelia nežijí? V této a v podobných diskuzích se často citoval výrok Kristův o farizeích a představených židovského národa. Ježíš jim často vytýká jejich mravní nedostatky, neostýchá se nazvat je pokrytci, „obílenými hroby“ (Mt 23,27), ale přesto napomíná lid: „Konejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou!“ Je to nelogické? Ukazuje to naopak zvláštní stránku Boží lásky. Bůh sám svůj lid vede neomylně. Dělá to skrze své zástupce na zemi a ti jsou v jeho rukou. I kdyby byli nehodní svého úřadu, Bůh nedopustí, aby zkazili jeho zjevení a prozřetelnostní vedení.

Vy si nedávejte říkat `mistr', jenom jeden je váš Mistr. České slovo mistr pochází z latinského magister, učitel. Byl to titul původně univerzitní, ale přešel i do řemesla. U Židů byl titulem těch, kdo vyučovali Boží zákon. Vyučovat zákonu může jenom ten, kdo zná jeho smysl. Protože pak smysl celého Zákona je Kristus, dodává on sám logicky: „Jeden je váš Učitel, Mesiáš.“ Nemínil tím ovšem zakázat užívání občanské, společenské, různých titulů, mezi něž patří i oslovení „mistře“. Chtěl jenom, abychom si uvědomili, že pravé duchovní poznání má svůj první pramen v něm samém. On je vtělené Slovo Otec, tj. v něm je to, co nám Bůh chce říci. Ale co potom řekneme o těch, kteří Krista nikdy nepoznali? Odpověď máme v učení o katolickém ekumenismu. Hledají-li upřímně dobro a pravdu, hledají Krista, i když pod jinými jmény. Neznají Krista, ale on je zná a učí i je podle stupně milosti, kterou jim chce dát.

A nikomu na zemi nedávejte jméno `otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. I tímto výrokem nemíní Kristus pochybovat o skutečných vztazích v rodině. Ale jde o jejich původ. V občanském slovníku pochází slovo otec skutečně z rodiny. Když je přeneseme jinam, jsme si vědomi, že je to obrazně. Tak nazývají dobrého krále „otcem vlasti“, zakladatel hnutí je „otcem myšlenky“. Užívalo se někdy toho výrazu i o božstvu. Latinsky Jupiter pochází z *Deus-pater*, Bůh-otec. Jak se tomu rozumělo? Zase přeneseně. Naši praví otcové jsou na zemi, latinský bůh však je dobrotivý, má otcovské vlastnosti, můžeme ho tedy tak nazvat. Ježíš však tento postup myšlení převrací. Pravý a první Otec je na nebi.

Naši rodiče na zemi a kdokoli jiný, komu říkáme „otec“, je jenom odlesk toho, kdo nám dal opravdu vznik, kdo nás zahrnuje dobrotou a ke komu se modlíme „Otče náš, jenž jsi na nebesích“.

✠

STŘEDA - 19. BŘEZNA 2025 – SLAVNOST SV. JOSEF

Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal. *(Matouš 1,16.18-21.24a)*

✠

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ - 20. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámova náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: `Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: `Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' (Boháč) řekl: `Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: `Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: `Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: `Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'“ (Lk 16,19-31)

Bohatý člověk se oblékal do šarlatu a kmentu a každý den pořádal hostinu. V názorech na bohatství a chudobu se zdá, že se velmi liší Starý zákon od Nového. Kázání Kristovo začíná: Blahoslavení chudí (Mt 5,3). Dějiny Izraele naopak ukazují na mnoha příkladech, jak Bůh požehnává práci těch, kteří mu jsou věrní. Zbohatnou, mají stáda, najdou úrodnou půdu. A tím také dojdou vážnosti a úcty u ostatních. Takový byl Abrahám

(srv. Gn 13,2), Izák (srv. Gn 26,12n), Jákob (srv. Gn 30,43). Job byl sice na čas zbaven všeho, ale byla to zkouška jeho věrnosti. Nakonec zbohatl i on. Čím se tedy liší Starý zákon od ostatních národů i od dnešní tzv. kapitalistické mentality? Náboženským postojem. Člověk zbohatne prací, obchodem, loupežemi, podvodem, ale první a opravdový zdroj majetku je Boží požehnání. Bez něho je „marné lidské počínání“. Jmění, které mu mělo sloužit k dobru, se stane pro něho prokletím.

Nebezpečí bohatství. Jmění je tedy podle Písma Boží dar. Dary si posílají lidé navzájem jako připomínku, že si jsou blízcí, že na sebe myslí. Týž smysl mají i dary Boží. Máme mu za ně děkovat. Bohužel se stává opak. Bohatý člověk má dojem, že Boha nepotřebuje, protože má všecko. Udělal si z majetku, jak říká kniha Přísloví (srv. Př 10,15), tvrz, ve které se cítí naprosto bezpečný. Prorok Ozeáš vytýká svým současníkům: „Dobře se najedli, jejich srdce se nadulo, na mne (tj. na Boha) zapomněli“ (Oz 13,6). Zapomenutí Boha je úzce spojeno s pýchou. Proto sv. Jan užívá výrazu „pýcha a bohatství“ (1 Jan2,15n). Pýcha pak je první, tzv. základní hřích, který vede člověka do záhuby. Tedy na otázku, je-li Bible zásadně proti bohatství, je jednoduchá odpověď: Má být tím, čím je, tj. darem Božím, který nám připomíná Boha a povinnost užívat všeho, co máme, jenom k dobrému.

U dveří bohatého ležel žebrák Lazar. Nebezpečí, které bývá s bohatstvím spojeno, je tak velké, že čteme v Novém zákoně mnoho textů, které se zdají odsuzovat jmění vůbec: „Běda vám, bohatí, protože už jste odměnu dostali“ (Lk 6,24). Takový se jeví i smysl podobenství o boháči a chudém Lazarovi. Ale jeho pravý smysl plyne právě z tohoto protikladu. Nebylo by zlé, že boháč hodoval, kdyby neseděl u jeho dveří žebrák, který by se rád nasytil alespoň z drobků, které padaly ze stolu. Ale nikdo mu je nedával. Boháč byl tedy za jeho bídu odpovědný. Není tedy nejhorší sám fakt, že je ve světě chudoba. Bůh se chudých zastane. Ale je hrozná věc, když je někdo za bídu druhého odpovědný. V tom smyslu se mají chápat i tzv. sociální encykliky papežů nové doby. Jejich úmysl není podávat definitivní řešení rozporů společnosti, ale probudit svědomí u těch, kdo je mají řešit, protože mají odpovědnost.

Vyslechli jsme si příběh o boháči a Lazarovi. Boháč skončil v pekle, protože si nevšímal Lazara, ten mu byl lhostejný, žil jen sám pro sebe. Poučení pro nás z toho plyne, že máme být všímaví k potřebám druhých, mít vždy ochotnou ruku, vynikat ve službě. Vždyť ´jaký život, taková věčnost´. Kdo důvěřuje Bohu a nežije jen pro sebe, ten nalézá pokoj ve svém srdci a nosí v sobě zárodek šťastné věčnosti. To je poselství biblických čtení, která dnes uslyšíme.

✠

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks**. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

PÁTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ - 21. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázel vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: `Na mého syna budou mít ohled.' Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: `To je dědic. Pojďte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!' A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: `Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné'? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“ Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale měli strach z lidu, protože (lidé) ho považovali za proroka. (Mt 21,33-43.45-46)

Byl jeden hospodář a vysázel vinici. Jde tu o známé podobenství, kterého použil už prorok Izaiáš (Iz 5,1n). Založení a opatrování vinice stojí mnoho práce, zvláště v suchých východních krajinách. Ale zase je známo, že sedlák na svém poli tím víc lpí, čím víc námahy ho stálo. Nakolik se tato lidská zkušenost dá přenést na Boha? Je to ovšem obrazně, ale je to obraz velice působivý. Spasení lidí není pouhý pokyn, ale opravdová Boží práce. Stvoření světa se líčí v Bibli jako účinek Stvořitelova slova. Bůh řekl, a bylo (srv. Gn 1,3n). Spasení je dlouhá Boží pedagogie, která vrcholí vtělením Syna. Spekulativní teologové se ovšem ptají, bylo-li to všechno nutné. Nemohl Bůh svět spasit pouhým slovem, podobně jako svět a člověka stvořil? Uvažujeme-li metafyzicky, snadno odpovíme na otázku kladně. Mohl, vždyť je Bůh všemohoucí. Takové spasení by ovšem jeho moc dokázalo, ale nebylo by pak spasení tím, čím ve skutečnosti je, tj. zjevením Boží lásky.

Pronajal vinici vinařům. Podobenství evangelia tu má na mysli předáky izraelského národa a vůbec vyvolený národ. Sv. Jan Zlatoústý smysl podobenství rozšiřuje. Vinice pak už není jenom to, co Bůh vykonal pro Židy, ale znamená celý svět, jeho krásu a užitečnost. Vinaři pak jsou všichni lidé. Bůh jim svět svěřil, aby jej vzdělávali a vedli k dokonalosti. Člověk tedy nemá ve světě považovat nic za opravdu svého, s čím si může dělat, co chce. Staré římské zákonodárství definovalo soukromé vlastnictví jako právo věci užít nebo zneužít. Podle zákona tedy nemůžeme být trestáni za to, že jsme rozbili svou vlastní vázu nebo zabili zvíře z našeho dvora. Soukromé vlastnictví v tomto smyslu sv. Jan Zlatoústý popírá. I věci, kterým říkáme „naše“, jsou nám svěřeny Bohem, abychom s nimi vykonali něco dobrého.

Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Zase se ptáme, nakolik můžeme toto přirovnání aplikovat na Boha. Potřebuje on něco ze

světa a od lidí? Jistě ne. Jaký tedy očekává výtěžek z lidské práce ve světě? Jaké plody může přinést země, aby měly cenu i v nebi? Všeobecně řečeno, jenom jeden: lásku. Je-li dílo stvoření a spasení jeden velký skutek Boží lásky k člověku, pak nežádá Bůh od lidí nic jiného, než aby tato láska byla přijata a v srdcích rostla, aby nebyla nadarmo. Proto je každý dobrý skutek přijetí Boží milosti a každý hřích je naopak odmítnutí daru. Podle starého symbolismu znamená víno lásku. Ale rodí se ze země, která znamená lidskou práci. Ta práce je marnou námahou, když na vinici nezplodí hrozny. Takové jsou naše skutky na vinice světa, když je neinspiruje Boží láska.

✠

SOBOTA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ - 22. BŘEZNA 2025

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: `Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: `Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: `Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: `Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: `Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: `Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'“ (Lk 15,1-3.11-32)

Dej mi z majetku podíl, který na mne připadá. Hříchů je mnoho, mají různé stupně a odrůdy, jejich vypočítání zaplní celou knihu morální teologie. A přece se duchovní autoři ptávají, jaký mají všechny neřesti společný základ. Jednomyslně pak odpovídají: egoismus, nepřirozené uzavření zájmů, pozornost obrácená jenom k sobě. Marnotratný syn

měl všecko, ale společně s otcem a bratrem. Zatoužil po tom, aby mohl jmění užívat sám, nezávisle, bez ohledu na druhé. Tím ovšem přetrhal svazky s ostatními. Symbolicky se to vyjadřuje v podobenství tím, že odešel do daleké země. Jeho požadavek nám nepřipadá podivný, vždyť se s něčím podobným setkáváme denně. I sami v sobě objevujeme stále dva sklony. Jednou bychom se s druhými rádi podělili, pohovořili si s nimi, žili společně. A hned vzápětí nás něco pudí odejít tam, kde nás nikdo nezná, schovat si pro sebe, co máme, uzavřít se. Podle V. Solovjova tu jde o dvě tendence: života a smrti. Hřích znamená postavit se na tu cestu, která vede ke smrti. Život je totiž neustále sdílení, smrt je konec vztahů.

Všecko utratil, nastal hlad. Je neuvěřitelné, jakou životnost mají jisté organismy, jak dokážou zahojit poranění, jak přečkají těžké podmínky. I zdraví lidé mají silnou vitalitu. Takoví přečkali koncentrační tábory a vězení, šťastně se vrátili domů. Silná vitalita se však projeví i v životě duchovním. Jejím projevem je duchovní hlad, nespokojenost se špatně zvoleným životem. Jsou ovšem různé druhy nespokojenosti. Někdo je nespokojený s jídlem, a chce proto změnit kuchyni. Někdy se mu to podaří, jindy ne. Jiný je nespokojen s prací, kterou dělá, hledá si tedy nové zaměstnání. Jsme často nespokojeni s počasím, ale v tom případě nemůžeme dělat nic. Nespokojenost s jinými lidmi nás vede k přetrhávání lidských vztahů mezi přáteli a i v rodině. Je tedy nespokojenost, všeobecně řečeno, ničivý, rušící prvek v životě. Jenom jedna nespokojenost má zásadně pozitivní hodnotu: Být nespokojen sám se sebou nás vede k napravení vlastního života. Evangelium ji nazývá obrácením, pokáním a připisuje jí zázračnou moc.

Vstanu a půjdu k svému otci. Rozdělení mezi lidmi začíná egoismem. Začátkem spojení je naopak důvěra. Ta je ovšem možná jenom mezi živými osobami. K přírodním zákonům nemůžeme mít důvěru. Musíme je znát, abychom jich využili nebo abychom se jim vyhnuli. Kdo prolomil hráz, musí utéci před vodou, která se rozlévá. I státní zákony dopadnou tvrdě na toho, kdo se proti nim prohřešil, neumí-li se vyhnout a utéci. Bůh se naopak zjevuje v Bibli jako otec. Ten pak může odpustit. Tak se stává podivná věc. Hříšník, který se obrátil, vyznává víru v Boha lepším způsobem než spravedlivý. Kdo nehřešil, snadno uzná, že je Bůh první příčina a zákon světa, soudce, který odměňuje spravedlivě dobré a trestá zlé. Ale ten, kdo se modlí, „Bože, odpusť mně hříšnému“, recituje úplné *Krédo*. Věří, že je Bůh milosrdný Otec, který odplácí dobrým za zlé, který odpouští. Vyznáním víry se spojujeme s Bohem, víra dává věčný život. Proto i ten, kdo prosí o smilování, i když byl hříchem syn smrti, znovu dostává podíl na věčném životě a jeho štěstí.

✠

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (2. 3. 2025)

PUSTIMĚŘ: 3.300,-Kč; **DRYSICE:** 3.500,-Kč; **PODIVICE**: 1.750,-Kč; **TOPOLANY**: 1.300,-Kč

Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti!

SVATÝ JOSEF V ŽIVOTĚ PAPEŽE FRANTIŠKA

Inaugurace pontifikátu o slavnosti sv. Josefa

(homílie při inaugurační mši svaté, náměstí Svatého Petra v Římě, 19. března 2013)

Drazí bratři a sestry,

děkuji Pánu, že mohu celebrovat tuto mši svatou na zahájení petrovské služby právě o slavnosti svatého Josefa, snoubence Panny Marie a patrona všeobecné církve. Tato shoda okolností má velice hluboký význam. A jsou to také jmeniny mého ctěného předchůdce, jemuž jsme všichni nablízku modlitbou plnou vřelosti a vděčnosti.

Srdečně zdravím bratry kardinály a biskupy, kněze, jáhny, řeholníky a řeholnice a všechny věřící laiky. Jsem vděčný za to, že přišli také představitelé jiných církví a církevních společenství, jakož i představitelé židovské obce a ostatních náboženských komunit. Srdečně zdravím rovněž hlavy států a předsedy vlád, představitele oficiálních delegací mnoha zemí a diplomatický sbor.

V evangeliu jsme slyšeli, že „Josef udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě“ (*Mt* 1,24). Tato slova již obsahují poslání, které Bůh svěřuje Josefovi, totiž aby byl kustodem, ochráncem. Ochráncem koho? Marie a Ježíše, ale také celé církve, jak zdůraznil bl. Jan Pavel II.: „Svatý Josef, který s láskou ochraňoval Marii a s radostí se věnoval výchově Ježíše Krista, také dnes střeží a chrání mystické Tělo Vykupitele, církev, jejímž obrazem i vzorem je nejblahoslavenější Panna“ (*Redemptoris Custos*, 1).

Jak tuto ochranu Josef uskutečňuje? Diskrétně, pokorně a mlčky, ale také ustavičnou přítomností a naprostou věrností i tehdy, když nerozumí. Od manželství s Marií až k epizodě s dvanáctiletým Ježíšem v Jeruzalémském chrámu je pozorně a s láskou v každé chvíli provází. Je po boku Marie, svojí nevěsty v klidných i obtížných chvílích života, cestou do Betléma na sčítání lidu a v úzkostných i radostných chvílích porodu, v dramatickém okamžiku útěku do Egypta, v tíživé situaci před nalezením syna v chrámu a potom v každodennosti, doma v Nazaretu, v dílně, kde učil Ježíše řemeslu.

Jak prožívá Josef své povolání ochránce Marie, Ježíše a církve? V ustavičné pozornosti vůči Bohu, otevřenosti k Jeho znamením, disponibilitě k Jeho plánu, nikoli svému. A to je to, co Bůh žádal od Davida, jak jsme slyšeli v prvním čtení. Bůh si nepřeje dům zbudovaný člověkem, ale touží po věrnosti vůči Svému Slovu, Svému plánu. Bůh sám si buduje dům z živých kamenů označených Jeho Duchem. A Josef je „ochráncem“, protože umí naslouchat Bohu, nechá se vést Jeho vůlí, a právě proto má větší vnímavost pro lidi, kteří jsou mu svěřeni. Dovede číst události realisticky, je pozorný k tomu, co se děje kolem, a umí přijmout ta nejmoudřejší rozhodnutí. V něm, drazí přátelé, vidíme, jak se odpovídá na Boží povolání: ochotně a pohotově. Ale vidíme také střed křesťanského povolání, jímž je Kristus! Chraňme Krista ve svém životě, abychom chránili druhé, abychom chránili stvoření!

Povolání ochraňovat se však netýká jenom nás křesťanů; má předcházející dimenzi, která je jednoduše lidská a týká se všech. Chránit veškeré stvoření, krásu stvoření, jak nám bylo řečeno v knize Geneze a jak nám ukázal svatý František z Assisi, znamená respektovat každé Boží stvoření i prostředí, ve kterém žijeme. Znamená chránit lidi, pečovat o lidi, o každého člověka s láskou, zvláště o děti, o staré lidi, o ty, kteří jsou

nejkřehčí a kteří se často ocitají na periferii našeho srdce. Znamená to vzájemně o sebe pečovat: v rodině, kde se manželé vzájemně ochraňují, potom pečují o děti a postupně pak děti začínají ochraňovat rodiče. Znamená to upřímně prožívat přátelství, které je jakousi vzájemně poskytovanou ochranou v důvěrnosti, v úctě a dobru. Vlastně všechno je člověku svěřeno do ochrany; je to odpovědnost, která se týká nás všech. Buďte ochránci Božích darů! A když člověk ztratí tuto odpovědnost za ochranu, když se nestaráme o stvoření a bratry, pak dostává prostor zkáza a srdce okorává. V každé historické době, bohužel, existují „Herodové“, kteří plánují smrt, ničí a hyzdí tvář muže i ženy.

Chtěl bych, prosím, požádat všechny, kdo zaujímají zodpovědná místa na ekonomickém, politickém a sociálním poli, všechny muže a ženy dobré vůle: buďme „ochránci“ stvoření, Božího plánu vepsaného do přírody, strážci bližních, životního prostředí; nedovolujme znamením zkázy a smrti, aby provázela putování tohoto našeho světa! Avšak, abychom mohli „chránit“, musíme také pečovat sami o sebe! Pamatujme na to, že nenávist, závist a pýcha špiní život! Chránit tedy znamená bdít nad svými city, nad svým srdcem, protože právě odtamtud vycházejí dobré a zlé úmysly: ty, které budují, i ty, které ničí! Nesmíme mít strach před dobrotou, ba ani před něhou! A tady přidám ještě další poznámku: péče a ochrana vyžaduje dobrotu, je třeba žít ji s něhou. V evangeliích se svatý Josef jeví jako silný, odvážný a pracovitý muž, ale z jeho duše vysvítá velká něha, která není ctností slabocha, ba naopak, pojí se k síle ducha a všímavosti, k soucitu a opravdové otevřenosti vůči druhému, ke schopnosti milovat. Nesmíme se obávat dobroty, něhy! Dnes na slavnost svatého Josefa slavíme zahájení služby nového římského biskupa, Petrova nástupce, a ta s sebou nese také určitou moc. Jistě, Ježíš Kristus dal Petrovi moc, ale o jakou moc se jedná? Po trojí otázce, kterou Ježíš klade Petrovi ohledně lásky, následuje trojí výzva: pas mé beránky, pas mé ovce. Nikdy nezapomínejme, že pravá moc je služba a že také Papež, aby mohl tuto moc vykonávat, musí se nořit stále více do služby, jejímž zářivým vrcholem je kříž; musí hledět na pokornou, konkrétní a na víru bohatou službu svatého Josefa a jako on rozevřít náruč, chránit celý Boží lid, vroucně a něžně přijímat celé lidstvo, zvláště ty nejchudší, nejslabší a nejmenší, o kterých mluví Matouš v souvislosti s poslední soudem, který je o lásce: toho, kdo hladoví, žízní, je cizincem, nahým, nemocným a vězněným (srov. *Mt* 25,31-46). Jedině ten, kdo slouží s láskou, dovede chránit!

V druhém čtení svatý Pavel mluví o Abrahamovi, který „ačkoli nebylo naděje, přece doufal a uvěřil“ (*Řím* 4,18). Pevní v naději proti vší naději! Také dnes, před mnoha obrysy ponurého nebe potřebujeme vidět světlo naděje a sami naději dávat. Chránit stvoření, pohlížet s něhou a láskou na každého muže a ženu, znamená otevírat horizont naděje, vytvářet skulinu světla mezi mnoha mračny a přinášet teplo naděje! A pro věřícího, pro nás křesťany, jako pro Abrahama, pro svatého Josefa má naděje, kterou neseme, Boží horizont, který nám byl otevřen v Kristu; je založena na skále, kterou je Bůh. Chránit Ježíše s Marií, ochraňovat veškeré stvoření, chránit každého člověka, zvláště ty nejchudší, chránit nás samotné – to je služba, kterou je povolán plnit římský biskup, ale ke které jsme povoláni všichni, abychom dali zazářit hvězdě naděje. S láskou chraňme to, co nám Bůh daroval! Prosím o přímluvu Panny Marie, svatého Josefa, svatých Petra a Pavla, svatého Františka, aby Duch svatý provázel moji službu. A vám všem říkám: modlete se za mne! Amen.

✠

Symbol svatého Josefa v papežském znaku

Papež František se rozhodl zachovat si svůj dřívější znak, který si vybral po svém zvolení biskupem a pro který je charakteristická jednoduchost. Nad modrým štítem jsou umístěny papežské symboly, jak je stanovil papežův předchůdce, Benedikt XVI. (mitra mezi překříženými klíči ve zlaté a stříbrné barvě, spojenými červenou stužkou). V horní části štítu je umístěn znak řádu, z něhož papež pochází, Tovaryšstva Ježíšova: zářící slunce, v němž se nacházejí červená písmena IHS, monogram Krista. Nad písmenem H je umístěn kříž a pod monogramem tři černé hřeby. V dolní části štítu se nachází hvězda a květ nardu. Hvězda je podle starobylé heraldické tradice symbolem Panny Marie - počet jejích špiček značí osmero blahoslavenství. Květ nardu pak představuje sv. Josefa, patrona všeobecné církve. Podle španělské ikonografické tradice je totiž sv. Josef zobrazován s větvičkou nardu v ruce. Papež chce použitím těchto symbolů ve svém znaku vyjádřit, že k Panně Marii a sv. Josefovi chová zvláštní úctu.

Heslo Svatého otce Františka je převzato z homilií sv. Bedy Ctihodného, kněze (Hom. 21; CCL 122, 149-151), kde se v komentáři na úryvek Matoušova evangelia o povolání píše: „*Vidit ergo lesus publicanum et quia miserando atque eligendo vidit, ait illi Sequere me*“ („Ježíš spatřil celníka, a když na něj pohlédl s láskou a vyvolil jej, řekl mu: Následuj mě“).

Homílie se zabývá Božím milosrdenstvím a zaznívá v Liturgii hodin o svátku sv. Matouše. Tato skutečnost má zvláštní význam i pro život a duchovní pouť současného papeže. Právě o svátku sv. Matouše v roce 1953 totiž mladý Jorge Mario Bergoglio ve svých 17 letech zakusil ve svém životě zvláštním způsobem přítomnost milujícího Boha. Po zpovědi pocítil, že se jeho srdce dotkl Bůh, který do něj dal sestoupit svému milosrdenství a svým milujícím pohledem ho povolal k řeholnímu životu po příkladu sv. Ignáce z Loyoly. Když byl později Mons. Bergoglio jmenován biskupem, upomenul se na tuto příhodu, která stála u počátku jeho úplného odevzdání se Bohu v církvi, a rozhodl se, že si jako své životní heslo a program zvolí slova sv. Bedy *miserando atque eligendo*; ta se nyní objevují i na jeho papežském znaku.

✠

Důvěra k sv. Josefovi

Papež František má svého světce, na kterého je spolehnutí. Pod sošku svatého Josefa v Domu svaté Marty vkládá lístečky s prosbou o přímluvu v naléhavých záležitostech. Hned vedle vstupu do papežského pokoje č. 201 je na jedné ze dvou dřevěných

komod soška Mariina snoubence, pod níž ukládá vlastnoručně psané lístečky s prosbou o zvláštní milosti. Latinskoamerický řezbář zachytil sv. Josefa ve spánku, s odkazem na známou evangelijní epizodu, v níž Ježíšův adoptivní otec dostává z nebes varování před nebezpečím, které hrozí Dítěti. Jde o jeden z mála předmětů, které si František nechal přivést z Argentiny. Svatý otec zadává sv. Josefovi spoustu úkolů. Úcta k Ježíšovu adoptivnímu otci se přenesla na všechny, kdo se pohybují kolem Františkovy rezidence, včetně švýcarských gardistů. Sv. Josef doprovází papeže Bergoglia od mládí. Počínaje patrociniem farnosti, v níž vyrůstal a kde se rozhodl pro kněžství, byl „San José“ životním průvodcem současného papeže. Také jeho pontifikát byl slavnostně zahájen právě v jeho svátek, 19. března 2013. 5. července 2013 papež oficiálně svěřil celý Vatikánský stát ochraně sv. Josefa a archanděla Michaela. Krátce po nástupu na Petrův Stolec prý papež vysvětloval jednomu ze svých spolupracovníků: „Víš s těmihle truhláři musíš mít trpělivost: slíbí ti, že budou se zakázkou hotoví za dva týdny, a pak jim to trvá třeba měsíc. Ale udělají to – a pracují dobře! Jen musíš mít trpělivost...“

✠

„Copak to není syn tesařův?“

středeční generální audience papeže Františka, 1. května 2013

Když Ježíš skončil tato podobenství, vzdálil se odtamtud. Přišel do svého domova a učil v tamější synagóze tak, že lidé byli celí užaslí a ptali se: „Kde se u něho vzala taková moudrost a ty zázraky? Cožpak to není syn tesařův? Což se nejmenuje jeho matka Maria a jeho příbuzní Jakub, Josef, Šimon a Juda?“ (Mt 13,53-55)

Dobrý den, drazí bratři a sestry, dnes, prvního května, si připomínáme sv. Josefa – dělníka a začínáme měsíc, který je tradičně zasvěcen Matce Boží. Chtěl bych se tedy na tomto našem setkání pozastavit u těchto dvou tak důležitých postav v Ježíšově životě, v životě církve i v našem životě dvěma krátkými myšlenkami. První bude o práci a druhá o kontemplaci Ježíše.

1. V evangeliu sv. Matouše se v souvislosti s Ježíšovým návratem do rodné obce, Nazaretu, kde promlouvá v synagoze, zdůrazňuje podiv krajanů nad Jeho moudrostí a otázka, kterou si kladou: „Copak to není syn tesařův?“ (13,55). Ježíš vstupuje do našich dějin, přichází mezi nás, narodil se z Panny Marie působením Božím, ale za přítomnosti svatého Josefa, zákonného otce, který jej opatruje a také jej učí svému řemeslu v Nazaretské dílně, sdílí s ním závazky, námahy, zadostiučinění a také každodenní těžkosti.

To nám ukazuje důstojnost a význam práce. Kniha Genesis vypráví, jak Bůh stvořil muže a ženu, svěřil jim poslání naplnit zem a podmanit si ji, což neznamená ji vykořisťovat, nýbrž obdělávat a chránit, pečovat o ni svou vlastní prací (srov. *Gen* 1,28; 2,15). Práce je základním prvkem důstojnosti člověka. Práce nás obrazně řečeno „pomazává“ důstojností, naplňuje nás důstojností, připodobňuje nás Bohu, který pracoval, pracuje a je neustále činný (srov. *Jan* 5,17); dává nám schopnost uživit sebe, svoji rodinu a přispívat k růstu svojí vlasti. Tady myslím na těžkosti, na které dnes v různých zemích naráží svět práce a podnikání. Myslím zvláště na ty, kteří jsou nezaměstnaní, což se týká nejenom mladých lidí, častokrát v důsledku takového pojetí ekonomismu společnosti, které hledá egoistický profit mimo parametry sociální spravedlnosti.

Rád bych všechny vyzval k solidaritě a povzbudil představitele veřejných věcí, aby vyvinuli veškeré úsilí a dali nový podnět zaměstnanosti. Znamená to starat se o důstojnost člověka. Především bych však rád řekl, aby neztráceli naději. Také svatý Josef prošel

obtížnými momenty, ale nikdy neztratil důvěru a dovedl je překonat v jistotě, že Bůh nás neopustí. Dále bych se rád obrátil na vás děti a mladé lidi: věnujte se svým každodenním povinnostem ve studiu, v práci, v přátelských vztazích a pomoci druhým. Vaše budoucnost závisí také na tom, jak prožijete tyto cenné roky života. Nemějte strach ze závazků a obětí, nestrachujte se o budoucnost a mějte živou naději: na obzoru je stále světlo.

Dodám ještě pár slov k jednomu specifickému aspektu práce, který mi dělá starosti. Mám na mysli to, co lze označit termínem „otrocká práce“, tedy práce, která zotročuje. Kolik jen lidí na celém světě je obětí tohoto typu otroctví, ve kterém člověk slouží práci, zatímco by měla práce sloužit lidem a propůjčovat jim důstojnost. Prosím bratry a sestry ve víře a všechny muže a ženy dobré vůle, aby se rozhodně stavěli proti obchodu s lidmi, jehož součástí je také „otrocká práce“.

2. Naznačím druhou myšlenku. Jediným společným středem pozornosti svatého Josefa a Panny Marie v tichu jejich každodenní činnosti je Ježíš. S nasazením a něhou doprovázejí a pečují o růst Syna Božího, který se pro nás stal člověkem, a přemýšlejí o všem, co se děje. V evangeliu zdůrazňuje svatý Lukáš dvakrát Mariin postoj, jenž byl vlastní také svatému Josefovi: „všechno uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o tom“ (*Lk* 2,19.51). Abychom se naučili naslouchat Pánu, je třeba se naučit jej také kontemplovat, rozjímat, vnímat jeho nepřetržitou přítomnost ve svém životě. Je třeba se zastavit a rozmlouvat s Ním, dát Mu prostor modlitbou. Každý z nás, také vy děti a mládeži, kteří jste dnes dopoledne přišli v tak velkém počtu, měli byste se ptát: jaký prostor dávám Pánu? Zastavím se k rozhovoru s Ním? Již od malička nás rodiče učili začínat a končit den modlitbou, vedli nás, abychom vnímali, že nás provází přátelství a láska Boží. Vzpomínejme častěji na Pána během dne!

V tomto měsíci květnu bych rád poukázal na důležitost a krásu modlitby svatého růžence. Odříkáváním Zdrávasů jsme přiváděni ke kontemplaci Ježíšových tajemství a rozjímání ústředních momentů Jeho života, aby byl On - stejně jako pro Pannu Marii a svatého Josefa - středem našeho myšlení, naší pozornosti a našeho jednání. Bylo by krásné, kdyby se zvláště v tomto měsíci máji v rodinách, mezi přáteli a ve farnosti společně recitoval svatý růženec nebo nějaká modlitba k Ježíši a Panně Marii! Modlitba konaná společně je drahocenný moment, který upevňuje rodinný život a přátelství! Naučme se více modlit v rodině a jakožto rodina!

Drazí bratři a sestry, prosme svatého Josefa a Pannu Marii, aby nás učili zachovávat věrnost svým každodenním závazkům, žít svoji víru v každodenních skutcích, dávat více prostoru Pánu ve svém životě a prodlévat v rozjímání Jeho tváře.

✠

Buď pozdraven, ochránce Vykupitele, a manželi Panny Marie. Tobě svěřil Bůh svého Syna, v tebe složila svou důvěru Maria; s tebou se Kristus stal člověkem. Svatý Josefe, ukaž se otcem i nám, veď nás na cestě života. Vypros nám milost, milosrdenství a odvahu, a chraň nás všeho zla. Amen.

/papež František, apoštolský list PATRIS CORDE, *20.12.2020;*
foto: socha sv. Josefa před areálem rodinné firmy Navláčil v Tlumačově /

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

I. JEŽÍŠOVO DĚTSTVÍ

1. Ježíšův rodokmen (Mt 1,1-17)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 18. prosince 2024)

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahámova. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří. Juda byl otec Fáresa a Záry - jejich matka byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův – jeho (matka) byla Rachab. Boaz byl otec Obédův – jeho (matka) byla Rút. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův – jeho (matka) byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abiják otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uziják otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec žmonův, žmon otec Jošíjáhův, Jošíjáh otec Jechonjáhův a jeho bratří za babylónského vyhnanství. Po babylónském vyhnanství Jechonjáh byl otec Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův, Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův, Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida až po babylónské vyhnanství čtrnáct a od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct. (Matouš 1,1-17)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes zahajujeme cyklus katechezí, který bude probíhat po celý Jubilejní rok. Tématem tohoto cyklu katechezí je „Ježíš Kristus, naše naděje“: je to právě on, kdo je cílem naší pouti, a on sám je cestou, po které máme jít.

První část se bude zabývat Ježíšovým dětstvím, o němž nám vyprávějí evangelisté Matouš a Lukáš (srov. Mt 1-2; Lk 1-2). Evangelia o Ježíšově dětství líčí Ježíšovo panenské početí a jeho narození z Mariina lůna; připomínají mesiášská proroctví, která se na něm naplnila, a hovoří o právním otcovství Josefa, který narouboval Božího Syna na „kmen“ davidovské dynastie. Představují nám kojence, dítě a dospívajícího

Ježíše, který se podřizuje svým rodičům a zároveň si uvědomuje, že je zcela oddán Otci a jeho království. Rozdíl mezi oběma evangelisty spočívá v tom, že zatímco Lukáš líčí události očima Marie, Matouš tak činí očima Josefa, přičemž trvá na tak bezprecedentním otcovství.

Matouš otevírá své evangelium i celý novozákonní kánon „rodokmenem Ježíše, syna Davidova, syna Abrahamova“ (Mt 1,1). Jde o výčet jmen, která se vyskytují již v Hebrejských písmech, aby ukázal pravdivost dějin a pravdivost lidského života. Ve skutečnosti je „rodokmen Páně pravdivou historií, kde jsou přítomna některá problematická jména a zdůrazněn hřích krále Davida (srov. Mt 1,6). Vše však končí a rozkvétá v Marii a v Kristu (srov. Mt 1,16)“ (List o obnově studia církevních dějin, 21. listopadu 2024). Pak se objevuje pravda o lidském životě, který přechází z jedné generace na druhou a přináší tři věci: jméno, které zahrnuje jedinečnou identitu a poslání; příslušnost k rodině a národu; a konečně přilnutí víry k Bohu Izraele.

Genealogie je literárním žánrem, tedy vhodnou formou pro předání velmi důležitého poselství: nikdo si nedává život sám, ale dostává ho jako dar od druhých; v tomto případě jde o vyvolený lid a ty, kteří dědí tento odkaz.

Na rozdíl od starozákonních rodokmenů, kde se objevují pouze mužská jména, protože v Izraeli je to otec, kdo svému synovi uděluje jméno, se však v Matoušově seznamu Ježíšových předků objevují i ženy. Najdeme jich pět: Támar, Judova snacha, která po ovdovění předstírá, že je prostitutkou, aby svému muži zajistila potomka (srov. Gn 38); Rachab, prostitutka z Jericha, která umožní židovským zvědům vstoupit do zaslíbené země a dobýt ji (srov. J 2); Rút, Moábka, která ve stejnojmenné knize zůstane věrná své tchyni, stará se o ni a stane se prababičkou krále Davida; Batšeba, s níž David zcizoloží a poté, co nechá zabít jejího manžela, zplodí Šalomouna (srov. 2 Sam 11); a konečně Marie Nazaretská, manželka Josefa z rodu Davidova: z ní se narodí Mesiáš, Ježíš.

První čtyři ženy nespojuje to, že jsou hříšnice, jak se někdy říká, ale to, že jsou cizinky: jsou to ženy, které jsou cizí izraelskému lidu. Matouš ukazuje, že, jak napsal Benedikt XVI., „skrze ně vstupuje svět pohanů ... do Ježíšova rodokmenu - zviditelňuje se jeho poslání vůči Židům a pohanům“ (L’infanzia di Gesù, Milano-Città del Vaticano 2012, 15).

Zatímco předchozí čtyři ženy jsou zmiňovány vedle muže, který se z nich narodil, nebo toho, kdo ho zplodil, Marie naopak získává zvláštní význam: ona znamená nový začátek, ona sama je novým začátkem, protože v příběhu už není protagonistou plození lidské stvoření, ale sám Bůh. To je jasně patrné ze slovesa „narodil se“: „Jákob zplodil Josefa, manžela Marie, z níž se narodil Ježíš, zvaný Kristus“ (Mt 1,16). Ježíš je synem Davidovým, naroubovaným Josefem do této dynastie a předurčeným stát se Mesiášem Izraele, ale je také synem Abrahámovým a cizích žen, a proto předurčen být „světlem pohanů“ (srov. Lk 2,32).

Boží Syn, zasvěcený Otci s posláním zjevit jeho tvář (srov. J 1,18; J 14,9), vstupuje do světa jako všichni synové člověka, a to natolik, že v Nazaretě bude nazýván „synem Josefovým“ (J 6,42) nebo „synem tesařovým“ (Mt 13,55). Pravý Bůh a pravý člověk.

Bratři a sestry, probuďme v sobě vděčnou paměť našich předků. A především děkujme Bohu, který nás skrze matku církev zrodil k věčnému životu, k životu Ježíše, naší naděje.

✠

2. Zvěstování Panně Marii. Naslouchání a ochota (Lk 1,26-38)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 22. ledna 2025)

V šestém měsíci byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám!“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“ A anděl od ní odešel. (Lukáš 1,26-38)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes pokračujeme v katechezích jubilejního cyklu o Ježíši Kristu, naší naději.

Na začátku svého evangelia Lukáš ukazuje účinky proměňující moci Božího slova, které přichází nejen do síní chrámu, ale také do chudého domu mladé ženy Marie, která po zasnoubení s Josefem nadále žije ve své původní rodině.

Posel velikých Božích zvěstí, Gabriel, který svým jménem oslavuje Boží moc, je po Jeruzalémě poslán do vísky, o níž se hebrejská Bible nikdy nezmiňuje: do Nazareta. V té době to byla malá vesnice v Galileji na okraji Izraele, hraniční oblast s pohany a jejich poskvrnou.

„TADY SE SLOVO STALO TĚLEM“, krypta baziliky Narození Páně, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, Nazaret, Izrael, 26. 2. 2013.

Právě tam anděl přináší poselství zcela neslýchané formy a obsahu, a to natolik, že Mariino srdce je otřeseno, znepokojeno. Místo klasického pozdravu „pokoj tobě“ Gabriel oslovuje Pannu Marii výzvou „vesel se!“, „raduj se!“, pobídkou, která je milá dějinám spásy, protože ji používají proroci, když ohlašují příchod Mesiáše (srov. Sof 3,14; Jl 2,21-23; Zach 9,9). Je to výzva k radosti, kterou Bůh adresuje svému lidu, když končí vyhnanství a Hospodin dává pocítit svou živou a činnou přítomnost.

Bůh navíc Marii nazývá jménem lásky, které biblické dějiny neznají: *kecharitoméne*, což znamená „naplněná božskou milostí“. Maria je plná Boží milosti. Toto jméno říká, že Boží láska již dávno přebývala a stále přebývá v Mariině srdci. Vypovídá o tom, jak je „graciézní“, a především o tom, jak ji Boží milost vnitřně vycizelovala a učinila z ní své mistrovské dílo: milostiplnou.

Tento láskyplný přídomek, který Bůh dává pouze Marii, je hned doprovázen ujištěním: „Neboj se!“, „Neboj se!“, vždy nám Boží přítomnost dává tuto milost nezaleknout se, a tak i Marii říká: „Neboj se!“. „Neboj se!“ říká Bůh v dějinách Abrahamovi, Izákovi, Mojžíšovi: „Neboj se!“. (srov. Gn 15,1; 26,24; Dt 31,8;). A říká to i nám: „Neboj se, jdi vpřed. Neboj se!“ „Otče, já se bojím...“; „A co děláte, když...“; „Promiňte, otče, řeknu vám pravdu: chodím k věštkyni...“; „Chodíte k věštkyni?“; „Ach ano: nechávám si číst z ruky...“. Prosím, nebojte se! Nebojte se! Nebojte se! To je přece krásné. „Jsem tvůj společník na cestách“: praví Bůh Marii. Všemohoucí“, Bůh „nemožného“ (Lk 1,37) je s Marií, je s ní a vedle ní, je jejím společníkem, jejím hlavním spojencem, věčným „já-s tebou“ (srov. Gn 28,15; Ex 3,12; Žid 6,12).

Poté Gabriel oznamuje Panně své poslání a vyvolává v jejím srdci ozvěnu četných biblických pasáží, které odkazují na královský a mesiášský charakter dítěte, jež se jí má narodit, a na to, že toto dítě bude představeno jako naplnění dávných proroctví. Slovo shůry povolává Marii, aby se stala matkou Mesiáše, onoho dlouho očekávaného davidovského Mesiáše. Ona je matkou Mesiáše. On bude králem nikoliv lidským, tělesným způsobem, ale božským, duchovním způsobem. Jeho jméno bude „Ježíš“, což znamená „Bůh spasí“ (srov. Lk 1,31; Mt 1,21), což všem a navždy připomene, že nikoli člověk, ale jedině Bůh zachraňuje. Ježíš je ten, kdo naplňuje tato slova proroka Izaiáše: „Nebyl to posel, nebyl to anděl, ale on sám je vysvobodil; ve své lásce, v útrpnosti“ (Iz 63,9).

Toto mateřství otřásá Marií od základů. A jako inteligentní žena, kterou je, tedy schopná číst uvnitř událostí (srov. Lk 2,19.51), se snaží pochopit, rozeznat, co se jí děje. Maria nehledá vně, ale uvnitř, protože, jak učí svatý Augustin, „*in interiore homine habitat veritas*“ (De vera religione 39,72). A tam, v hloubi svého otevřeného, vnímavého srdce, slyší pozvání k důvěře Bohu, který pro ni připravil zvláštní „Letnice“. Stejně jako na počátku stvoření (srov. Gn 1,2) chce Bůh Marii „zastřít“ svým Duchem, silou schopnou otevřít to, co je uzavřené, aniž by to porušil, aniž by se dotkl lidské svobody; chce ji zahalit „oblakem“ své přítomnosti (srov. 1 Kor 10,1-2), aby Syn žil v ní a ona v něm.

A Maria se rozzáří důvěrou: je „lampou s mnoha světly“, jak říká Teofan ve svém Kánonu o zvěstování. Odevzdává se, poslouchá, dává prostor: je „svatební komnatou stvořenou Bohem“ (tamtéž). Maria přijímá Slovo ve svém vlastním těle, a tak se vrhá do největšího poslání, jaké kdy bylo svěřeno ženě, lidskému tvoru. Dává se do služeb: je plná všeho, nikoliv jako otrokyně, ale jako spolupracovnice Boha Otce, plná důstojnosti a autority, aby, jak to učiní v Káně, spravovala dary božského pokladu, aby z něj mnozí mohli čerpat plnýma rukama.

Sestry a bratři, učme se od Marie, Spasitelovy a naší Matky, abychom uměli otevřít sluch božskému Slovu, přijímat ho a opatrovat, aby proměnilo naše srdce ve stánky jeho přítomnosti, v pohostinné domovy, kde by vzrůstala naděje.

✠

3. „Dáš mu jméno Ježíš“. Zvěstování Josefovi (Mt 1,21)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 29. ledna 2025)

V šestém měsíci byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám!“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“ A anděl od ní odešel. (Lukáš 1,26-38)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes pokračujeme v rozjímání o Ježíši v tajemství jeho původu, o němž vyprávějí evangelia o jeho dětství.

Jestliže Lukáš nám to umožňuje z pohledu jeho matky, Panny Marie, Matouš se naopak staví do perspektivy Josefa, muže, který přebírá Ježíšovo právní otcovství, naroubovává ho na Jesseho kmen a spojuje ho se zaslíbením daným Davidovi.

JOSEFŮV SEN, freska v kopuli chrámu nad domem Svaté Rodiny, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, Nazaret, Izrael, 26. 2. 2013.

Ježíš je skutečně nadějí Izraele, která se naplňuje: je potomkem zaslíbeným Davidovi (srov. 2Sam 7,12; 1Kr 17,11), který učiní jeho dům „požehnaným na věky“ (2Sam 7,29); je výhonkem, který vyrůstá z kmene Jesseho (srov. Iz 11,1), „spravedlivým výhonkem“ určeným k vládě jako pravý král, který umí uplatňovat právo a spravedlnost (srov. Jer 23,5; 33,15).

Josef vstupuje na scénu v Matoušově evangeliu jako Mariin snoubenec. Pro Židy byly zásnuby skutečným právním svazkem, který připravoval to, co se mělo stát zhruba o rok později, tedy oslavu svatby. Právě tehdy žena přechází z péče svého otce do péče svého manžela, stěhuje se k němu a dává se k dispozici daru mateřství.

V této době Josef zjistil Mariino těhotenství a jeho láska byla podrobena těžké zkoušce. Tváří v tvář takové situaci, která by vedla ke zrušení zasnoubení, navrhoval Zákon dvě možná řešení: buď veřejný právní úkon, jako je předvolání ženy k soudu, nebo soukromý úkon, jako je předání dopisu s odmítnutím.

Matouš definuje Josefa jako „spravedlivého “ muže (zaddiq), muže, který žije podle Hospodinova zákona a který z něj čerpá inspiraci při každé příležitosti svého života. Josef tedy následuje Boží slovo a jedná promyšleně: nenechá se ovládnout instinktivními pocity a strachem vzít Marii k sobě, ale raději se nechá vést Boží moudrostí. Rozhodne se rozloučit s Marií v tichosti, v soukromí (srov. Mt 1,19). A právě tato Josefova moudrost mu umožňuje neudělat chybu a učinit se otevřeným a poddajným vůči Pánovu hlasu.

Josef z Nazareta tak připomíná jiného Josefa, syna Jákobova, přezdívaného „pán snů“ (srov. Gn 37,19), tolik milovaného svým otcem a tolik nenáviděného svými bratry, kterého Bůh pozvedl dosazením na faraonův dvůr.

A teď, o čem sní Josef Nazaretský? Sní o zázraku, který Bůh vykoná v Mariině životě, a také o zázraku, který vykoná v jeho vlastním životě: přijmout otcovství schopné střežit, chránit a předávat hmotné i duchovní dědictví. Lůno jeho nevěsty je těhotné Božím příslibem, příslibem, který nese jméno, v němž je všem dána jistota spásy (srov. Sk 4,12).

Josef ve spánku slyší tato slova: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít k sobě Marii, nevěstu. Neboť dítě, které se z ní narodí, je z Ducha svatého; ona porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on spasí svůj lid od jeho hříchů“ (Mt 1,20-21). Tváří v tvář tomuto zjevení Josef nežádá další důkazy, ale důvěřuje. Josef důvěřuje Bohu, přijímá Boží sen o svém životě a o životě své snoubenky. Vstupuje tak do milosti toho, kdo umí žít Boží zaslíbení s vírou, nadějí a láskou.

Josef při tom všem nevysloví ani slovo, ale věří, doufá a miluje. Nemluví „slovy do větru“, ale konkrétními činy. Patří do rodu těch, které apoštol Jakub nazývá těmi, kdo „uvádějí slovo v život“, převádějí je do skutků, do těla, do života. Josef důvěřuje Bohu a poslouchá: „Jeho vnitřní bdělost vůči Bohu ... se spontánně stává poslušností“ (Benedikt XVI., Ježíšovo dětství, Milán-Vatikán 2012, 57).

Sestry, bratři, prosme Boha také o milost více naslouchat, než mluvit, o milost snít Boží sny a zodpovědně přijímat Krista, který od okamžiku našeho křtu žije a roste v našem životě.

✠

4. „Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45). Navštívení a Magnificat

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 5. února 2025)

> *V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!* (Lukáš 1,39-42)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes rozjímáme o kráse Ježíše Krista, naší naděje v tajemství Navštívení. Panna Maria navštěvuje svatou Alžbětu, ale je to především Ježíš, který v lůně své matky navštěvuje svůj lid (srov. Lk 1,68), jak říká Zachariáš ve svém chvalozpěvu.

Po úžasu a údivu nad tím, co jí anděl oznámil, Maria vstává a vydává se na cestu, jako všichni povolaní v Bibli, protože „jediný čin, jímž člověk může odpovědět Bohu, který se zjevuje, je úkon neomezené disponibility“ (H. U. VON BALTHASAR, Vocazione, Roma 2002, 29). Tato mladá dcera Izraele nevolí ochranu před světem, nebojí se nebezpečí a odsudků druhých, ale vychází vstříc druhým.

Když se člověk cítí milován, zakouší sílu, která uvádí lásku do pohybu; jak říká apoštol Pavel, „Kristova láska nás nutí“ (2 Kor 5,14), pobízí nás, pohání nás. Maria cítí popud lásky a jde na pomoc ženě, která je její příbuznou, ale také starší ženě, která po dlouhém čekání přijímá nečekané těhotenství, které je v jejím věku namáhavé. Panna však také jde za Alžbětou, aby se s ní podělila o svou víru v Boha, který působí nemožné, a o naději v naplnění jeho zaslíbení.

Setkání obou žen vyvolává překvapivý dojem: hlas „plný milosti“, který Alžbětu vítá, vyvolává proroctví v dítěti, které tato stará žena nosí ve svém lůně, a vzbuzuje v ní dvojí požehnání: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého“ A také blahoslavenství: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ (v. 45).

Tváří v tvář poznání mesiášské totožnosti svého Syna a svého mateřského poslání Maria nemluví o sobě, ale o Bohu, a vznáší chválu plnou víry, naděje a radosti, zpěv, který zní v církvi každý den při modlitbě nešpor: Magnificat (Lk 1,46-55).

Tato chvála Boha Spasitele, která tryská ze srdce jeho pokorné služebnice, je slavnostní památkou, která shrnuje a naplňuje modlitbu Izraele. Je protkána biblickými ohlasy, což je znamením, že Maria nechce zpívat „mimo sbor“, ale sladit se s otci a vyzdvihnout Boží soucit s nepatrnými, s těmi maličkými, které Ježíš ve svém kázání prohlásí za „blahoslavené“ (srov. Mt 5,1-12).

Masivní přítomnost pašijového motivu činí z Magnificat také píseň vykoupení, která má v pozadí vzpomínku na vysvobození Izraele z Egypta. Všechna slovesa jsou v minulém čase, prodchnuta vzpomínkou na lásku, která vírou zapaluje přítomnost a nadějí osvětluje

budoucnost: Maria zpívá o minulé milosti, ale je ženou přítomnosti, která ve svém lůně nosí budoucnost.

První část tohoto chvalozpěvu chválí Boží působení v Marii, mikrokosmu Božího lidu, který se plně přimyká ke smlouvě (v. 46-50); druhá část se rozprostírá nad Otcovým působením v makrokosmu dějin jeho dětí (v. 51-55), a to prostřednictvím tří klíčových slov: paměť - milost - zaslíbení.

Hospodin, který se sklonil nad malou Marií, aby v ní vykonal „veliké věci“ a učinil ji matkou Páně, začal zachraňovat svůj lid od exodu, pamětliv všeobecného požehnání slíbeného Abrahamovi (srov. Gn 12,1-3). Hospodin, Bůh věrný na věky, vyléval nepřetržitý proud milosrdné lásky „z pokolení na pokolení“ (v. 50) na lid věrný smlouvě a nyní zjevuje plnost spásy ve svém Synu, poslaném, aby lid zachránil od jeho hříchů. Od Abraháma až po Ježíše Krista a společenství věřících se tak pascha jeví jako hermeneutická kategorie pro pochopení každého následného osvobození až po to, které uskuteční Mesiáš v plnosti času.

Drazí bratři a sestry, prosme dnes Boha o milost, abychom uměli očekávat naplnění všech jeho zaslíbení; a aby nám pomohl přijmout Mariinu přítomnost v našem životě. Ať tím, že se zapojíme do její školy, všichni objevíme, že každá duše, která věří a doufá, „počne a zplodí Boží slovo“ (sv. Ambrož, Výklad evangelia podle Lukáše 2,26).

FRESKY A POUTNÍCI VE SVATYNI NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE U ALŽBĚTY,
Peregrinatio ad Fontes Salutis, Ain Karim, Izrael, 3. 3. 2013.

5. „Narodil se vám Spasitel, to je Kristus Pán“ (Lk 2,11). Ježíšovo narození a návštěva pastýřů

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 12. února 2025)

Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ (Lukáš 2,10-12)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Na naší jubilejní cestě katechezí o Ježíši, který je naší nadějí, se dnes zastavíme u události jeho narození v Betlémě.

Boží Syn vstupuje do dějin a stává se naším společníkem na cestách a svou pouť začíná ještě v matčině lůně. Evangelista Lukáš vypráví, že jakmile byl počat, vydal se z Nazareta do domu Zachariáše a Alžběty; a poté, když bylo těhotenství dovršeno, z Nazareta do Betléma na sčítání lidu. Maria a Josef byli nuceni jít do města krále Davida, kde se Josef také narodil. Dlouho očekávaný Mesiáš, Syn Nejvyššího Boha, se podrobuje sčítání, tedy nechává se započítat a zapsat jako každý jiný občan. Podřizuje se nařízení císaře, císaře Augusta, který si myslí, že je pánem celé země.

Lukáš umisťuje Ježíšovo narození do „přesně datovatelného času“ a do „přesně určeného zeměpisného prostředí“, takže „univerzální a konkrétní se vzájemně dotýkají“ (Benedikt XVI., L’infanzia di Gesù, 2012, 77). Bůh, který přichází do dějin, neruší struktury světa, ale chce je prosvětlit a přetvořit zevnitř.

Betlém znamená „dům chleba“. Tam se pro Marii naplnily dny porodu a tam se narodil Ježíš, chléb sestoupivší z nebe, aby nasytil hlad světa (srov. J 6,51). Anděl Gabriel oznámil narození mesiášského krále ve znamení velikosti: „Hle, počneš syna, porodíš ho a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude se jmenovat Syn Nejvyššího; Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida a bude kralovat nad domem

Jákobovým navěky a jeho království nebude mít konce“ (Lk 1,32-33).

Ježíš se však narodí způsobem pro krále zcela nevídaným. Vždyť „zatímco byli na onom místě, naplnily se pro ni dny porodu. Porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože v domě pro ně nebylo místo“ (Lk 2,6-7). Boží Syn se nenarodil v královském paláci, ale v zadní části domu, v prostoru, kde jsou zvířata.

Lukáš nám tak ukazuje, že Bůh nepřichází na svět s hlasitými proklamacemi, nezjevuje se v halasu, ale začíná svou cestu v pokoře. A kdo jsou první svědkové této události? Je to několik pastýřů: muži s minimální kulturou, zapáchající od neustálého kontaktu se zvířaty, žijící na okraji společnosti. Přesto vykonávají řemeslo, jímž se sám Bůh dává poznat svému lidu (srov. Gn 48,15; 49,24; Ž 23,1; 80,2; Iz 40,11). Bůh si je vybírá jako příjemce nejúžasnější zprávy, jaká kdy v dějinách zazněla: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid: dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel, který je Kristus Pán. Toto je pro vás znamení: najdete dítě zavinuté v plenkách, ležící v jeslích“ (Lk 2,10-12).

Místem, kam se má jít za Mesiášem, jsou jesle. Stává se totiž, že po tolika letech čekání „pro Spasitele světa, pro toho, pro něhož bylo všechno stvořeno (srov. Kol1,16), není místo“ (Benedikt XVI., L’infanzia di Gesù, 2012, 80). Pastýři se tak dozvídají, že na velmi skromném místě, vyhrazeném zvířatům, se pro ně narodil dlouho očekávaný Mesiáš, který má být jejich Spasitelem, jejich pastýřem. Tato zpráva otevírá jejich srdce k úžasu, chvále a radostnému hlásání. „Na rozdíl od mnoha lidí, kteří se věnují tisícům jiných věcí, se pastýři stávají prvními svědky toho podstatného, tedy darované spásy. Jsou to ti nejpokornější a nejchudší, kteří umí událost Vtělení přijmout“ (Ap. list Admirabile signum, 5).

Bratři a sestry, vyprošujme si také milost, abychom byli jako pastýři schopni úžasu a chvály vůči Bohu a dokázali si vážit toho, co nám svěřil: našich talentů, našich charismat, našeho povolání a lidí, které nám postavil po boku. Prosme Hospodina, abychom uměli ve slabosti rozpoznat mimořádnou sílu Dítěte-Boha, který přichází obnovit svět a proměnit naše životy svým plánem plným naděje pro celé lidstvo.

/FRESKY A POUTNÍCI NA POLI PASTÝŘŮ, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, Betlém, Palestina, 2. 3. 2013/

6. „Spatřili dítě… padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11). Návštěva Mágů u novorozeného Krále

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 19. února 2025)

Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle – hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. (Matouš 2,9-11)

OLTÁŘ KLANĚNÍ MÁGŮ (detail), jeskyně Narození Páně, Betlém, Palestina, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 2. 3. 2013.

Drazí bratři a sestry.

V evangeliích o Ježíšově dětství je epizoda, která je vlastní Matoušovu vyprávění: *návštěva mudrců*. Několik mudrců, přilákaných zjevením hvězdy, která je v mnoha kulturách předzvěstí narození výjimečné osobnosti, se vydalo z Východu, aniž by přesně znali cíl své cesty. Jsou to mudrci, lidé, kteří nepatří k lidu smlouvy. Minule jsme hovořili o betlémských pastýřích, kteří byli v židovské společnosti odsunuti na okraj, protože byli považováni za „nečisté“; dnes se setkáváme s další kategorií, s cizinci, kteří přicházejí bezprostředně vzdát hold Božímu Synu, jenž vstoupil do dějin se zcela novým kralováním. Evangelia nám tedy jasně říkají, že chudí a cizinci jsou mezi prvními, kteří jsou pozváni k setkání s dítětem, které Bůh učinil Spasitelem světa.

Mudrci byli považováni za představitele jak prapůvodních národů, vzniklých ze tří Noemových synů, tak tří kontinentů známých ve starověku: Asie, Afriky a Evropy, stejně jako tří fází lidského života: mládí, zralosti a stáří. Mimo jakoukoli možnou interpretaci jsou to lidé, kteří nestojí na místě, ale stejně jako velcí povolaní z biblických dějin cítí výzvu k pohybu, k vykročení. Jsou to muži, kteří se umí dívat dál než na sebe, umí se dívat vzhůru.

Přitažlivost hvězdy, která vychází na obloze, je vede na cestu do judské země, do Jeruzaléma, kde se setkávají s králem Herodem. Jejich naivita a důvěra, s níž se ptají na informace o nově narozeném židovském králi, se střetává s prozíravostí Heroda, který se rozrušen strachem, že přijde o trůn, okamžitě se snaží nahlédnout do situace, kontaktuje zákoníky a požádá je o průzkum. Moc pozemského vládce tak ukazuje celou svou slabost. Zákoníci znají Písmo a králi sdělí místo, kde se podle Micheášova proroctví narodí vůdce a pastýř izraelského lidu (*Mi* 5,1): malý Betlém, a ne velký Jeruzalém! Vskutku, jak

připomíná Pavel Korinťanům, „co je pro svět slabé, to si Bůh vyvolil, aby zahanbil silné“ (*1 Kor* 1,27).

Avšak zákoníci, kteří přesně znají místo, kde se měl Mesiáš narodit, ukazují cestu ostatním, ale sami se nepohnou! K naladění se na božské frekvence totiž nestačí znát prorocké texty, je třeba nechat se do nich zahloubat a dovolit Božímu slovu, aby oživilo touhu hledat, aby zažehlo touhu vidět Boha.

V tomto okamžiku se Herodes ve skrytu, jako podvodníci a násilníci, ptá mudrců na přesný okamžik zjevení hvězdy a podněcuje je, aby pokračovali v cestě a pak se vrátili a předali mu zprávy, aby se i on mohl jít poklonit novorozenému. Pro ty, kdo jsou připoutáni k moci, není Ježíš nadějí, kterou je třeba přivítat, ale hrozbou, kterou je třeba zlikvidovat!

Když mudrci odejdou, hvězda se znovu objeví a dovede je k Ježíši, což je znamení, že stvoření a prorocké slovo představují abecedu, s níž Bůh mluví a nechává se nalézt. Pohled na hvězdu vzbuzuje v těch mužích nezadržitelnou radost, protože Duch svatý, který hýbe srdcem každého, kdo upřímně hledá Boha, je také naplňuje radostí. Po vstupu do domu se mudrci pokloní, klaní se Ježíšovi a přinášejí mu vzácné dary, hodné krále, hodné Boha. Proč? Co vidí? Jeden starověký autor píše: vidí „skromné malé tělo, které na sebe vzalo Slovo, ale sláva božství jim není skryta. Vidí nemluvně, ale klanějí se Bohu“ (Chromatius z Akvileje, *Komentář k Matoušovu evangeliu* 5,1). Mudrci se tak stávají prvními věřícími mezi všemi pohany, obrazem církve shromážděné ze všech jazyků a národů.

Drazí bratři a sestry, dejme se i my do školy mudrců, těchto „poutníků naděje“, kteří s velkou odvahou obrátili své kroky, svá srdce a svůj majetek k Tomu, který je nadějí nejen Izraele, ale všech národů. Učme se uctívat Boha v jeho malosti, v jeho kralování, které nás nedrtí, ale osvobozuje a umožňuje nám důstojně sloužit. A nabízejme mu ty nejkrásnější dary, abychom vyjádřili svou víru a lásku.

FRESKA KLANĚNÍ MÁGŮ NA KLENBĚ KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYSICÍCH

7. „Moje oči uviděly tvou spásu“ (Lk 2,30). Představení Ježíše v chrámě

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 26. února 2025)

Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu“. (Lk 2,27-30)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes rozjímáme o kráse „Ježíše Krista, naší naděje“ (1 Tim 1,1) v tajemství jeho představení v Chrámu.

Ve vyprávění o Ježíšově dětství nám evangelista Lukáš ukazuje poslušnost Marie a Josefa vůči Zákonu Hospodinově a všem jeho předpisům. V Izraeli vlastně neexistovala povinnost představit dítě v Chrámu, ale ti, kdo žili v naslouchání Hospodinovu slovu a chtěli se mu přizpůsobit, to považovali za hodnotný zvyk. Tak to udělala i Anna, matka proroka Samuela, která byla neplodná; Bůh vyslyšel její modlitbu a ona, když se jí narodil syn, ho odnesla do chrámu a navždy ho obětovala Hospodinu (srov. 1 Sam 1,24-28).

Lukáš tedy vypráví o Ježíšově prvním bohoslužebném úkonu, o úkonu, který se odehrává ve svatém městě, v Jeruzalémě, který bude cílem celého jeho putování od chvíle, kdy se pevně rozhodne tam vystoupit (srov. Lk 9,51) a jít vstříc naplnění svého poslání.

Maria a Josef Ježíše nezačleňují jen do dějin rodiny, lidu, smlouvy s Pánem Bohem. Starají se o něj a o jeho růst, uvádějí ho do atmosféry víry a zbožnosti. A oni sami postupně rostou v pochopení povolání, které je daleko přesahuje.

V chrámu, který je „domem modlitby“ (Lk 19,46), Duch svatý inspiruje, promlouvá k srdci starce: Simeona, příslušníka svatého Božího lidu vychovaného v očekávání a naději, který živí touhu po naplnění zaslíbení, jež Bůh dal Izraeli prostřednictvím proroků. Simeon cítí přítomnost Hospodinova Pomazaného v Chrámu, vidí světlo, které září uprostřed národů ponořených „do tmy“ (srov. Iz 9,1), a jde vstříc tomu dítěti, které se, jak prorokuje Izajáš, „narodilo pro nás“, je to syn, který „nám byl dán“, „Kníže pokoje“ (Iz 9,5). Simeon objímá ono dítě, které, malé a bezmocné, spočívá v jeho náručí; ale ve skutečnosti je to on, kdo nachází útěchu a plnost své existence tím, že ho drží u sebe. Vyjadřuje to v chvalozpěvu plném pohnuté vděčnosti, který se v církvi stal modlitbou na závěr dne:

„Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka
podle svého slova v pokoji,
neboť moje oči uviděly tvou spásu,
kterou jsi připravil pro všechny národy:
světlo k osvícení pohanům,
a k slávě tvého izraelského lidu.“ (Lk 2,29-32).

Simeon zpívá o radosti toho, kdo viděl, kdo poznal a může předat druhým setkání se spasitelem Izraele a národů. Je svědkem víry, kterou přijímá jako dar a předává ji druhým;

je svědkem naděje, která nezklame; je svědkem Boží lásky, která naplňuje srdce člověka radostí a pokojem. Naplněn touto duchovní útěchou starý Simeon nevidí smrt jako konec, ale jako naplnění, jako plnost, očekává ji jako „sestru“, která nehubí, ale uvádí do pravého života, který již předvídal a v který věří.

V onen den není Simeon jediný, kdo spatří spásu v těle dítěte Ježíše. Totéž se stane Anně, ženě více než osmdesátileté, vdově, celé oddané službě v Chrámě a zasvěcené modlitbě. Při pohledu na dítě Anna oslavuje Boha Izraele, který právě v tomto dítěti vykoupil svůj lid, a vypráví o tom ostatním a velkoryse šíří prorocké slovo. Píseň o vykoupení těchto dvou starců tak uvolňuje hlásání jubilea pro celý lid a svět. V Jeruzalémském chrámu se znovu rozhořívá naděje v srdcích, protože do něj vstoupil Kristus, naše naděje.

Drazí bratři a sestry, napodobujme i my Simeona a Annu, tyto „poutníky naděje“, kteří mají jasné oči schopné vidět dále než jen na zdání, kteří umí „vycítit“ Boží přítomnost v maličkosti, kteří umí s radostí přivítat Boží návštěvu a znovu zažehnout naději v srdcích svých bratří a sester.

✠

FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:

číslo účtu: 1560129309/0800

✠

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:

číslo účtu: 1560130369/0800

✠

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:

číslo účtu: 1560131329/0800

✠

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:

číslo účtu: 1560196309/0800

✠

SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ODPLAŤ KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

9. BŘEZNA - SVATÁ FRANTIŠKA

Narodila se roku 1384 v Travestere (Zátibeří) v Římě do zámožné rodiny. Již ve 13 letech ji provdali za šlechtice Lorenza Ponziana, ač jejím přáním bylo vstoupit do řeholního řádu. Byla skromná, jemnocitná a zbožná, dbající čistoty. Svému muži byla dokonalou manželkou, dbalá jeho přání. On byl zbožný, vážil si jí a obdivoval její ctnosti. Františka se podrobovala zvyklostem zámožných rodin co se týče společnosti i vnějšího oděvu, ale pod krásnými šaty nosila žíněný pás. Touto asketickou drobností z lásky k Ježíši si pomáhala, aby její myšlenky směřovaly vždy k tomu, co se líbí Bohu. Ve společnosti mužů bývala zdvořilá a skromná, mezi dámami vážná a v řeči opatrná. Po prožitém bolestném onemocnění, jehož konec jí prý ve snu oznámil sv. Aleš, se s manželovým souhlasem přestala honosně oblékat a peníze ušetřené za šaty a hostiny rozdávala chudým. Pro chudé a nemocné byla později nejednou také žebrat v odlehlých místech, kde ji neznali, a hodně jim pomáhala. Měla milost vidět svého strážného anděla a dostala další mystické dary. Byla dbalá na náboženské povinnosti všech v domě a v domácnosti nesnesla závadnou knihu. Za všech okolností žila v pokoře a trpělivosti. Životopisy se neshodují v počtu jejích dětí. V 16 letech se jí narodil první chlapec Jan a během čtyř let asi tři děti. Dcerka zemřela v šesti letech a druhý chlapec zemřel v sedmi letech. Její děti sklátila epidemie moru. Když jí zůstal jen nejstarší syn, odvlekli ho jako rukojmí za poslední války se stoupencem vzdoropapeže Ladislavem Neapolským z Durazza, který v letech 1404-1413 třikrát napadl a plenil Řím. Ponzianiho rodinný palác nechal vyplenit při posledním napadení a těžce zraněného Lorenza, který byl vrchním velitelem papežského vojska, dal vyhnat z města. Mohl se vrátit až když neapolští vetřelci odešli z Říma. Pro Františku to byla velmi těžká doba. Od zoufalství ji však chránila zbožnost i dobrotivost, se kterou se obracela k těm, kteří se dostávali do ještě horší situace. Třeba jen proto, že jim tolik nepomáhala víra. Rozdala zbytky zásob chudým a šla pomáhat nemocným ve třech římských nemocnicích. Ošetřovala je, vedla k pokání a modlila se s nimi i za ně. Příklad obětavé Františky oslovil i další římské ženy, které s ní pak v roce 1425 vytvořily sdružení benediktinských oblátek, spojené duchovně s římským benediktinským klášterem z "Olivové hory". Do roku 1433 žily ve svých rodinách a až pak vytvořily společenství v jednom domě, nazvaném klášter Oblátek Tor de´ Specchi. Tam se Františka přestěhovala až po smrti svého invalidního manžela v březnu 1436. Žila tam čtyři roky a ve věku 56 let zemřela. Pohřbena byla v kostele Santa Maria Nuova nad zříceninami starořímského fóra. Kanonizována byla v roce 1608.

✠

SVATÝ DOMINIK SAVIO

Kaple sv. Dominika Savia v bazilice Panny Marie Pomocnice, *Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet*, Turín, Itálie, 22.6.2015.

Narodil se 2. 4. 1842 v Riva de Chieri u Turína v Itálii do rodiny chudého kováře a švadleny. Měl deset sourozenců. Od pěti let ministroval, v sedmi poprvé přijal eucharistii. Tehdy si do zápisníku napsal heslo pro život: "Raději smrt než hřích." Od devíti let chodil každý den 8 km pěšky do školy v Castelnuovu. Fyzicky byl slabý, jinak ale vytrvalý, učenlivý a pilný. Ve 12 letech se dostal do oratoře Dona Bosca v Turíně. Ten viděl jeho čistotu a bezúhonnost a řekl mu: "Jsi z dobrého materiálu, z dobré látky." Dominik na to: "A k čemu bude látka dobrá?" - "Uděláme z ní pěkné šaty a darujeme je Bohu," odpověděl Bosco. A Dominik konstatoval s prosbou: "Já jsem látka, buďte tedy vy krejčím." Za dobrého vedení Dominik mentálně rychle dozrával a předčil své vrstevníky. Vysloužil si jméno Savio, což znamená "Moudrý". Při jedné slavnosti chtěl Don Bosco každému chlapci splnit přání. Dominik napsal své přání slovy: "Pomozte mi, abych se stal svatým." Don Bosco řekl: "Žádal jsi o hezký dárek. Na svatost je jeden recept. Jsou v něm pro tebe důležité tři přísady: Veselost - to, co tě činí smutným, co tě zneklidňuje, odhoď pryč. Plnění tvých školních a náboženských povinností - buď pozorný, dělej dobře úkoly, připravuj se studiem a modli se rád. Dělej druhým dobro - vždy je někdo, kdo potřebuje tvou pomoc, kdo je vedle tebe. Podej mu pomocnou ruku, i když tě to bude něco stát. A když dobře tyto tři věci smícháš staneš se svatým. A Dominik rozdával radost, jak jen mohl, dobře se učil a rád zůstával dlouho u modlitby. Zde je několik ukázek, jak pomáhal. Uslyšel jednoho člověka škaredě nadávat a klít. Aby jeho proklínání přerušil, tak se přiblížil a s nevinným výrazem se zeptal na adresu jejich oratoria. Neznámý se zarazil, nevěděl. Dominik pokračoval druhou prosbou: "Mohl byste mi udělat jinou velkou laskavost, kdybyste už neklel a nebral nadarmo Boží jméno." Stalo se, že kněz nesl Nejsvětější svátost, Dominik poklekl a vedle něj byl voják, který se k tomu neměl. Dominik před něj roztáhl svůj kapesník, a tak jej beze slov přiměl také pokleknout. Když mezi hochy začal někdo špatně mluvit, Dominik do toho začal vyprávět nějaký vtip nebo veselý příběh. Jindy se stalo, že se dva hoši chystali na souboj kameny. Dominik se nabídl, že jim bude svědkem. V poslední chvíli na začátku souboje vytáhl z pod kabátu kříž a zvolal: "Prvním kamenem hoďte každý po mně!" - A souboj se nekonal, oba sokové porozuměli a smířili se. Ke konci třetího roku v oratoriu Dona Bosca začal Dominik výrazněji slábnout, takže nestačil ani na hry s ostatními, pak se musel vzdát i studia a cítil, že brzy zemře. Přijal i Boscovo rozhodnutí, aby se vrátil k rodičům. S kamarády se rozloučil zvoláním: "Na shledanou tam, kde budeme navždy s Pánem!" Doma před smrtí ještě těšil zdrcené rodiče. Pak řekl: Sbohem tatínku! Ještě jsem nikdy

nespatřil něco tak krásného, jako vidím teď." Po těch slovech tuberkulóza dovršila své dílo a Dominik vydechl naposled. Blahořečen byl v roce 1950 a kanonizován 12. 6. 1954. V roce 1957 papež Pius XII. jej ustanovil patronem křesťanských studentů.

✠

10. BŘEZNA - SVATÝ JAN OGILVIE

Pocházel ze skotské vznešené rodiny. Narodil se v Drumu v Banffshire roku 1579 a jeho otec byl dvorním úředníkem Marie Stuartovny. Rodiče ho ve 14 letech poslali na studie do Evropy, protože projevoval mimořádné rozumové schopnosti. Studoval nejprve dva roky v Douai a pak v Lovani, kde se pod vedením jezuitského kněze Kornélia stal v 17 letech katolíkem. Pak odešel za dalším studiem do střední Evropy, byl v Řezně a dále po krátkém pobytu u benediktinů v Regensburgu přešel do papežského semináře v Olomouci. Roku 1599 tam vstoupil k jezuitům. Noviciát prožil v Brně a po dvou letech jej představení poslali na další formaci do Štýrského Hradce a do Vídně, kde vyučoval rétoriku. Pak se vrátil do Olomouce, kde dostudoval teologii. Vysvěcený na kněze však byl v Paříži roku 1610 a odtud poslán do Rouenu severozápadně od Paříže poblíž atlantického pobřeží. Tam vzpomínal na svou skotskou vlast, kde byli katolíci pronásledováni, protože nechtěli uznat panovníka za hlavu církve. Byli bez kněží, vězněni a popravováni, proto Jan prosil představené, aby mu dovolili za nimi jít. Po mnoha modlitbách dostal souhlas a tak 11. 11. 1613 tajně, v přestrojení, stanul v rodném Skotsku. Po šestitýdenním působení v severním Skotsku bydlel v Edinburgu v domě advokáta Viliama Sin-claira. Sloužil tam mši svatou, kázal a vyučoval advokátova syna. Kromě toho hojně navštěvoval uvězněné katolíky v žalářích. Každý projev katolické víry byl tvrdě trestán. Bohoslužby byly zakázané a koho na tajných přistihli, tomu zabavili majetek. Vycestovat směl jen ten, kdo se zavázal, že nepřijme katolickou víru. Jan několikrát odcestoval do Glasgowa, naposled 3. 10. 1614, kdy tam měl do církve přijmout pět jinověrců. Adam Boyd jej udal protestantskému arcibiskupu Johnovi Spottis-woodovi, který zařídil Janovo zatčení druhý den po příjezdu. Jan znovu a znovu odmítal přísežně se zříci své víry, a proto byl ve vězení po pět měsíců krutě mučen. Snahou věznitelů bylo dozvědět se jména dalších katolíků. Jan však mlčel. Ve vězení se mu podařilo sepsat i propašovat ven spis o svém zatčení, nelidských podmínkách a o mučení. Těžká pouta mu bránila v pohybu. Pětkrát byl vyslýchán a různým způsobem týrán. Při jednom, snad posledním výslechu, mu prý po 9 nocí nedovolili spát, bodali do něj, přeráželi mu některé kosti, aby prozradil křesťany, kterým sloužil. Marně. Odsoudili ho k smrti oběšením za

obhajobu papežovy pravomoci v duchovních věcech i nad poddanými anglického krále a označili za velezrádce. Rozsudek byl vykonán v týž den odpoledne na šibenici ve středu města. Pohřben byl na hřbitově pro odsouzence. Za blahoslaveného byl prohlášen 22. 12. 1929 a za svatého 17. 10. 1976.

✠

12. BŘEZNA - **SVATÝ ALOIS ORIONE**

Narodil se 23. 6. 1872 v Pontecurone asi 10 km od Tortony v Itálii do chudé rodiny. Otec prý pracoval jako dlaždič a silničář. Matka Karolina byla negramotná, ale měla vnímavé srdce. Byla zbožná, správně uvažující a vychovávala tři děti. Když se v roce 1885 Alois rozhodl vstoupit do kláštera františkánů v nedaleké Voghery, byla z toho doma bouřlivá diskuze. V polovině září nastoupil jako kandidát, ale po několika měsících v souvislosti s těžkým zápalem plic z kláštera odešel. Místní kněz mu potom pomohl dostat se do oratoře Dona Boska v Turíně, kde s velkým nadšením prožil tři roky. Chtěl se stát salesiánem, ale toto jako své povolání později nepociťoval. V říjnu 1889 nastoupil do semináře do Tortony. Při studiu filosofie už vnímal sociální potřeby a inspirován Donem Boskem začal pracovat s mládeží. Na začátku července 1892 otevřel pod patronátem svatého Aloise první oratoř pro chudé chlapce. V tomto roce mu pak zemřel otec a on neměl nikoho, kdo by mu pomohl platit seminář. Přivydělával si proto jako kostelník. Při této službě se setkal s nešťastným mladíkem Mariem Ivaldi, který měl v očích slzy kvůli pohlavku při katechismu. Uznával sice, že nejspíš řekl nějaký nesmysl, ale rozhodl se, že do náboženství už nepůjde. Orione ho nejdříve pozval k modlitbě před obrazem Panny Marie Matky dobré rady a pak zavedl k sobě. Nabídl mu něco sladkého a začal s vysvětlováním katechismu zcela jiným způsobem, než hoch slýchával. Nakonec ho Orione vyzval, aby příště přivedl také své kamarády. Mario pak přišel i s těmi, kterým o něm vyprávěl. Při svém apoštolátu Orione propojoval zábavu s výukou o Bohu. Z důvodu, že hoši chodívali do oratoře přes chrám hlučně, bylo nutné přesunout místo schůzek. Orione zvolil náměstí Ukřižovaného, ale tam jejich činnost začala vadit občanům Tortona a ti si stěžovali u biskupa. V oratoři stále přibývalo hochů a po další stížnosti z katolického sdružení Intelligenzia biskup nařídil činnost pozastavit. Z důvodů poslušnosti Orione prošel mnoha zkouškami. Jeho biskup se nechával ovlivňovat kněžími, kteří Oriona nechápali, a on proto trpěl. Přesto nezahořkl a hledal další možnosti, jak pomoci růstu evangelizace. Ve čtvrti San Bernardino se mu díky daru Boží Prozřetelnosti podařilo 15. 10. 1893 otevřít kolej pro velmi chudé zájemce o kněžské povolání. Sám přijal kněžské svěcení 13. 4. 1895 a v týž den šest jeho chovanců dostalo kleriky, což zvyšovalo radost všech. Svůj apoštolát dokázal ve spolupráci s Boží milostí rozšířit také do Mornico Losana ležící 30 km jižně od Pávie, a rovněž až na Sicílii. V dalším roce otevřel domy pro apoštolát v oblasti Ligurie a Piemontu. Později ještě vytvořil větev kongregace nazvanou

„Eremiti Boží Prozřetelnosti“. První oblečení řeholního hábitu se v ní konalo 30. 7. 1899. Tato se měla šířit zvláště v zemědělských oblastech s benediktinským heslem: „Modli se a pracuj.“ Od biskupa Igino Bandi obdržel 21. 3. 1903 dekret o schválení Kongregací Malé Dílo Boží Prozřetelnosti, Dcery Boží Prozřetelnosti i další. V následujícím roce na doporučení Lva XIII. přidal do stanov, že budou pracovat také na sjednocení církví. Orione ke konci roku 1913 vyslal misionáře do Brazílie. Koncem července 1915 založil kongregaci Malých Sester Misionářek Lásky. S jejich pomocí chtěl k chudým lidem šířit radostné vědomí Boží Prozřetelnosti i mateřskou péči Církve. Vytvářel ještě další větve těchto sester, aby se za vytvořená díla modlily a adorovaly. Pomocí měla být také různá sdružení a jedno laické hnutí. V roce 1915 do jednoho domu, který dostal v Tortona k dispozici, umístil velmi chudé a staré osoby. Typ těchto domů pro trpící pojmenoval „Malé Cottolengo“. Orione cítil se všemi, kdo se ocitli v nouzi. Neváhal se proto starat také o ty, kdo přežili zemětřesení v Messině, kde na konci roku 1908 zahynulo kolem 80 000 lidí. Byla to asi polovina tamních obyvatel. Měl otevřené srdce pro každého a stal se hnací silou obnovy v postižených oblastech. Na přání papeže Pia X. byl jmenován generálním vikářem diecéze Messina. Pomáhal také po zemětřesení v roce 1915 v Avezzano, kde podle dostupných údajů z 11 000 obyvatel přežilo asi jen 300 lidí. Zakladatel o. Orione svá díla rozšířil jak v Evropě, tak v Americe. Zemřel v San Remo a byl uložen do krypty chrámu Madonna della Guardia (Panny Marie Strážkyně), který v roce 1931 vybudoval v Tortona jako základnu pro svá díla. Při otevření jeho hrobky v březnu 1965 (po 25 letech) tělo o. Aloise Orione bylo shledáno neporušené. Papež Jan Pavel II. ho 26. 10. 1980 blahořečil a 16. 5. 2004 také svatořečil.

✠

13. BŘEZNA - **SVATÁ PATRICIE**

Ve městě Nicomedia v Bithýnii, oblasti dnešního Turecka, během blíže neurčené doby mezi 3. a 4. stoletím zazářila víra křesťanské rodiny: kněze Makedonia, jeho manželky Patricie a jejich dcery Modesty. Spojeni hlubokou láskou k Bohu a k bližnímu s odvahou a neochvějností budou zakrátko vystaveni pronásledování, rozpoutanému římským císařem. Makedonius, muž hluboké víry a spravedlnosti, vedl svou rodinu s moudrostí a učil je Božímu slovu. Patricie, ctnostná a zbožná žena, byla příkladem lásky a dobročinnosti pro ty, kteří to nejvíce potřebovali. Modesta, mladá dívka s čistou a silnou duší, šla ve stopách svých rodičů s nasazením a zápalem pro křesťanskou víru. Jejich život v míru a křesťanské zbožnosti rozbila vlna pronásledování, která otřásla Římskou říší. Křesťané byli pro svou víru pronásledováni, vězněni a mučeni. Makedonius, Patricie a Modesta svou víru nikdy nezapřeli, a to ani tváří v tvář výhrůžkám a mučení. Makedonius jako kněz byl hlavním cílem. Byl zatčen a vystaven krutému mučení, které ho mělo přimět obětovat pohanským bohům. Zůstal však pevný ve své víře a směle vyznával Kristovo

jméno. Patricie a Modesta, protože nechtěly opustit svého milovaného manžela a otce, ho následovali do vězení. I ony musely čelit hrozným zkouškám, ale jejich víra byla neotřesitelná. Po trýznivém mučení byli Makedonius, Patricie a Modesta odsouzeni k smrti a popraveni.

✠

21. BŘEZNA – **SVATÝ BENEDIKT**

Svatý Benedikt z Nursie zářící jako hvězda v temnotách noci, sláva nejen Itálie, ale i celé Církve. Kdo sleduje jeho znamenitý život a studuje historické dokumenty temné doby ve které žil, nepochybně si uvědomí pravdivost božského slova, jímž Kristus slíbil apoštolům i společnosti, kterou založil: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání věků“ (*Mt* 27,20). Tato slova a tento příslib jistě neztrácejí svou účinnost v žádné době, ale týkají se běhu všech věků, jež jsou vedeny Boží prozřetelností. Ba co ví, čím zuřivěji se vzmáhají nepřátelé proti křesťanskému jménu, když osudová Petrova loďka je zmítána nejburácivějšími bouřemi, a dokonce se zdá, že se všechno hroutí a neprobleskuje ani nejmenší naděje lidské pomoci, tehdy hle se objevuje Kristus, záruka, utěšitel, přinášející nadpřirozenou sílu, která vzbudí nové atlety k obraně katolického světa, aby jej inspirací a pomocí božské milosti znovu upevnil a probudil v něm vždy širší obzory rozvoje.

V jejich výčtu září jasným světlem náš světec „Benedikt milostí i jménem“, který zvláštním úradkem Boží prozřetelnosti, vzešel z temnot světa, kdy podmínky a blahobyt nejen Církve, ale i samotné lidské civilizace, směřovaly do velkého nebezpečí. Římské impérium, které dosáhlo výšin slávy a moudrou umírněností a rovností svého práva si natolik úzce spojila mnoho národů, ras a zemí, „že se po pravdě mohla nazývat patronací nad celým světem spíše než vrchností“, nyní, stejně jako všechny věci této země, upadala do zániku, neboť vnitřně oslabena a devastována, narušena na hranicích vnějšími nájezdy barbarů, kteří útočili ze severu, byla na západě pod nevýslovnou pleněním. Kde v tak zuřivé bouři a uprostřed tak tíživých pohrom zazáří lidské společnosti nějaká naděje, odkud jí přijde pomoc a obrana, díky níž by mohla zachránit sebe samu a alespoň nějaký pozůstatek své civilizace? Právě od katolické Církve, neboť zatímco počiny tohoto světa a všech pozemských institucí, jakkoli se opírají o prozíravost a lidskou sílu, jedna po druhé postupem let rostou, dosahují vrcholu prosperity a pak svou vlastní tíhou ochabují, upadají a mizí; naopak společnost, kterou náš božský Vykupitel ustanovil má od svého Zakladatele dar nadpřirozeného života a neochabující síly, s jejíž podporou vychází

vítězně z útoků času, událostí a lidí natolik, že může dát vzejít novému a šťastnějšímu věku ze samotných ztrát a ruin, takže dokáže formovat a vychovávat v duchu křesťanského učení novou společnost občanů, zemí i národů.

Proto bychom rádi krátce a v hlavních bodech naznačili, jakou úlohu měl svatý Benedikt v tomto znovu vybudování a obnově společnosti, vzhledem k tomu, že na letošní rok připadá 1500. výročí, kdy přešel z tohoto pozemského vyhnanství do nebeské vlasti, poté, co uskutečnil mnoho počinů ke slávě Boží a ke spáse lidí.

Benedikt „pocházející z urozeného rodu provincie Norcia“, „na duchu obdařen všemi ctnostmi“, byl mimořádným způsobem oporou křesťanskému světu svou odvahou, prozíravostí a moudrostí. Vždyť zatímco svět zestárl v neřestech a zdálo se, že Itálie a Evropa se stane nejubožejší scénou válčících národů, a dokonce i mnišské instituce, poskvrněné prachem tohoto světa, byly méně silné, než by bylo potřeba k obraně a odražení lákadlům zvráceností, Benedikt svou vynikající činností a svatostí ukázal věčné mládí Církve, svou naukou a svým příkladem obnovil přísnost chování, a usebranost řeholního života obklopil jistějšími a svatějšími zákony. Ale nestačí to: on sám totiž i se svými následovníky odvrátil barbarské národy od jejich divokých obyčejů k civilizovanému a křesťanskému chování, a tím, že je naklonil ctnosti, práci a pokojnému zaujetí o umění a vědy, uzavřel s nimi pouta bratrské lásky a dobroty.

V rozkvětu let byl poslán do Říma, aby tam studoval vědy, ale s velikou nechutí pozoroval, že se tam šíří hereze a omyly všeho druhu, které klamou a devastují smýšlení mnohých: vidí, jak se soukromé i veřejné chování hroutí do bláta, vidí spoustu zvláště mladých, elegantních a vystrojených, jak se uboze vrhají do zápachu vášní, takže se po pravdě mohlo o římské společnosti konstatovat: „Zmírá, ale směje se. A proto skoro ve všech částech světa drží slzy za našimi úsměvy“. On však, veden Boží milostí, „nedal svému srdci podlehnout žádné vášni ... ale když viděl mnohé, jak se ženou po ničivé cestě neřestí, obrátil zpět svůj krok, který už skoro položil na půdu světa... Odložil tedy stranou literární studia, opustil dům a rodinné jmění a v touze líbit se jen Bohu, hledal nějaký svatý způsob života“.

S plným zanícením dal tedy sbohem pohodlí života, a to nejen lákadlům zvráceného světa, ale i přitažlivosti štěstí a čestných postavení, o něž mohl usilovat. Opustil Řím a uchýlil se do lesnatých a opuštěných končin, kde mohl rozjímat o nebeských věcech. Tak přišel do Subiaca, kde uzavřen v malé jeskyni, začal vést život víc nebeský než lidský.

S Kristem skrytý v Bohu (srv. Kol 3,5), po tři léta usiloval o dosažení evangelijní dokonalosti a svatosti, k níž se cítil povolán skoro božskou přitažlivostí. Jeho stálým pravidlem bylo prchat před všemi pozemskými věcmi a s e zanícením tíhnout jedině k těm nebeským; dnem i nocí rozmlouvat s Bohem a k němu pozvedat vroucí modlitby za spásu vlastní i svých blízkých; držet a usměrňovat své tělo dobrovolnými strohostmi; brzdit a krotit nezřízená hnutí smyslů. Díky tomuto způsobu života a chování zakoušel v nitru takovou sladkost, že se mu na výsost protivily a skoro i zapomněl na rozkoše, které mu v minulých létech působilo pozemské bohatství a pohodlí. A protože jednoho dne jej nepřítel lidského pokolení dráždil mocnými popudy vášně, on šlechetného a rozhodného ducha, se mu postavil se vší energii své vůle; vrhl se do trnitého křoví a pálivých kopřiv, zklidnil a uhasil touto strohostí dobrovolně podstoupenou vnitřní oheň a tak, vyšedše jako vítěz nad sebou samým, dospěl téměř k odměně, kterou zaručuje Boží milost. „Od té doby, jak rád vyprávěl svým učedníkům, měl v sobě natolik zvládnuté nečisté pokušení, že už

nikdy v sobě nic z těchto věcí nezakusil ... Takto svobodný od zla pokušení se od nynějška právem stal učitelem ctnosti“.

Náš světec, skrytý v jeskyni v Subiacu, se během těchto let klidného a osamělého života svatě formoval, posiloval a položil tak pevné základy křesťanské dokonalosti, na nichž mohl později vybudovat stavbu mimořádné výše. Jak totiž, ctihodní bratři, dobře víte, všechna díla intenzivní činnosti a svatého apoštolátu jsou marná a neplodná, jestliže nevycházejí z duše obohacené křesťanskými schopnostmi, neboť jedině díky nim se mohou lidské počiny s pomocí Boží milosti ubírat po správné cestě k Boží slávě a ke spáse duší. O této pravdě byl Benedikt hluboce vnitřně přesvědčen; proto dříve, než začal s realizací oněch velkolepých záměrů a plánů, k nimž byl povolán vanutím Ducha svatého, usiloval jak jen mohl, a vytrvalými modlitbami si u Boha vyprošoval, aby v sobě vynikajícím způsobem vytvořil onen druh svatosti, ztvárněný podle evangelijní nauky v její celistvosti, kterému chtěl učit jiné.

Vzhledem k tomu, že pověst o jeho mimořádné svatosti se šířila všude kolem a den ze dne stále vzrůstala, projevili nejen mniši, pobývající poblíž přání svěřit se jeho vedení, ale začal k němu proudit také velký zástup obyvatel, toužících slyšet jeho přívětivý hlas, obdivovat jeho vynikající ctnosti a vidět zázraky, které díky Božímu daru nezřídka konal. Ba co víc, toto jasné světlo, vyzařující z temné jeskyně Subiaca se tak široce šířilo, že dokonce dospělo až ke vzdáleným končinám. Proto „od té chvíle k němu začali přicházet lidé urození i řeholníci Říma, aby se mu svěřili jako děti, které je třeba sytit Bohem“.

Tehdy tento svatý muž pochopil, že nadešel čas, stanovený Boží prozřetelností, aby založil řeholní rodinu a s veškerým nasazením ji vedl k evangelijní dokonalosti. Už od prvopočátků budilo jeho dílo velkolepé naděje. Bylo totiž mnoho těch, které „na tom samém místě shromáždil ke službě všemohoucímu Bohu ... takže mohl s pomocí našeho nejvyššího Pána Ježíše Krista vybudovat dvanáct klášterů, v každém z nich pak dvanáct mnichů pod představeným, kterého sám ustanovil, přičemž u sebe si ponechal jen několik mnichů, o nichž byl přesvědčen, že bude lépe, když budou formováni v jeho přítomnosti“.

Nicméně zatímco, jak jsme řekli, iniciativa pokračovala šťastně a už začala přinášet hojné plody spásy a mnohem více jich slibovala do budoucna, náš světec s nesmírnou hořkostí svého srdce viděl, jak se na vzrůstající žni zvedá temná bouře, vzešlá z neblahé závisti a živená prahnutím po pozemských ambicích. Protože však Benedikt nebyl veden lidskou moudrostí, nýbrž božskou, aby ona nenávist, která vyvstala především proti němu, nedopadla neblaze ke škodě jeho synů, „ustoupil nenávisti, dal řád všem oratořím, které založil, nahradil první představené a přijal nové spolubratry; pak sebou vzal pár mnichů a změnil místo svého pobývání“. Důvěřuje Bohu a podpírán jeho mocnou pomocí, se vydal na jih a tam se usídlil v lokalitě „která se nazývá Cassino, ležící na úpatí velké hory ..., kde stál starobylý chrám, v němž hloupý vesnický lid uctíval dávnými pohanskými obřady boha Apola. Kolem dokola rostly posvátné lesy pro kult démona, v nichž ještě za časů Bendikta, přinášely zástupy ztřeštěných modloslužebníků bohapusté oběti. Jen co tam Boží služebník přišel, modlu rozbil, oltář zbořil, posvátné lesy zapálil a v samotném Apolónově chrámu zbudoval oratoř sv. Jana; neustálým kázáním nakonec přivedl okolní obyvatele k pravé víře“.

Cassino, jak všichni vědí, bylo hlavním sídlem svatého patriarchy a hlavním cvičištěm jeho ctností a svatosti. Z vrcholu oné hory, zatímco skoro všude kolem se šířily temnoty neznalosti a neřestí ve snaze zaplavit a zničit všechno, zářilo nové světlo, které nejen

živeno naukou a civilizací dávných národů, ale také utvářeno křesťanským učením, osvěcovalo země a národy bloudící mimo cestu, povolávalo je zpět a vedlo po cestě pravdy a spravedlnosti. Právem lze tedy tvrdit, že svatý klášter, zde zbudovaný, se stal útočištěm a záštitou těch neznamenitějších věd a ctností, a v oněch bouřlivých staletích byl „skoro oporou církve a tvrzí víry“.

Tady Benedikt dopracoval uspořádání mnišského života do toho stupně dokonalosti, k němuž už dlouhou dobu směřoval svými modlitbami, meditací a cvičením v ctnosti. Právě toto byl skutečně – jak se zdá - speciální úkol, který mu svěřila Boží prozřetelnost: totiž ne toliko přinést pravidla mnišského života z východu na západ, jako spíše přizpůsobit je a geniálně upravit tíhnutím, potřebám a podmínkám obyvatelstva Itálie a celé Evropy. Jeho prostřednictvím se tak k jasu asketické nauky, která tolik vzkvétala v cenobitských klášteřích východu, připojila neúnavná činnost, díky níž bylo možné „sdělovat prorozjímané jiným“, a nejen přinášet hojnou žeň klasů z neúrodných polí, ale skrze apoštolský pot dávat uzrát i plodům duchovním. Strohosti, vlastní osamocenému životu, nevhodné pro všechny, a pro některé dokonce škodlivé, byli zmírněny bratrským soužitím, kde se střídají modlitba, práce, posvátná i profánní studia, blaženě tichý život nezná zahálku ani lenost; kde vnější práce. aniž by unavovala duši a mysl, tím že ji rozptyluje či pohlcuje v marnostech, spíše ji rozjasňuje, posiluje a pozvedá k nebi. V pravidlech se neukládá přehnaná přísnost, není tu strohost kajícnosti, ale především láska k Bohu a bratrská a činná láska ke všem. „Svou Řeholi zmírnil natolik, aby odvážní toužili vykonat víc a slabí neutíkali před její přísností ... Snažil se spíše vést své spolubratry s lískou, než je ovládat strachem“. Když si jednoho dne povšiml, že mnich, aby se zbavil možnosti hřešit a vrátit se k světskému životu, se zavřel v jedné jeskyni a pevně se připoutal, vlídně ho napomenul těmito slovy: „Jsi-li Boží služebník, nepoutej se železným řetězem, nýbrž řetězem Kristovým“.

Takto k těmto zvláštním pravidlům eremitského života a ke zvláštním ustanovením, která předtím nebyla více méně stanovována a určována, ale často závisela na úvaze představeného kláštera, přidává benediktinská mnišská Řehole, slavný monument římské a křesťanské moudrosti, v němž práva, povinnosti a úkoly mnichů jsou mírněny dobrotou a evangelijní láskou, která byla a je povždy natolik účinná, že mnohé povzbuzuje k ctnosti a dává jim růst ve svatosti. V benediktinské Řeholi se totiž vrcholná moudrost pojí s jednoduchostí, křesťanská pokora se druží k ctnosti odvahy; vlídnost zmírňuje přísnost, rovnocenná svoboda zušlechťuje nezbytnou poslušnost. V ní domluvě neschází energie: shovívavost a dobrota je ctěna pro svou vlídnost: příkazy si uchovávají všechnu svou sílu, ale poslušnost dává klid srdci, pokoj duši: ticho je svou tíhou příjemné; ale rozmluva se zdobí sladkou jemností; nakonec je vykovávána moc autority, ale slabost není zbavena pomoci“.

Není tedy divu, že dnes všichni nejlepší myslitelé zahrnují tuto „Mnišskou Řeholi, kterou svatý Benedikt napsal, vynikající co do diskrétnosti a jasnou co do výrazu“ a že i my bychom ji v tomto listu rádi krátce připomenuli, v jejich podstatných rysích, s důvěrou, že to uvítá a bude užitečné nejen pro četnou rodinu svatého patriarchy, ale také pro všechen klérus i křesťanský lid. Mnišská komunita je tvořena a řízena tak, aby se podobala křesťanské rodině, kterou jako otec rodiny vede opat nebo cenobiarcha, a na jehož otcovské autoritě jsou všichni závislí. Svatý Benedikt říká: „Viděli jsme, že je pro zachování pokoje a lásky vhodné, aby vláda nad klášterem závisela na vůli jeho opata“. Proto jej musí všichni i jednotlivě vázáni svědomím nábožně poslouchat, a spatřovat

v něm samotnou božskou autoritu. Ten však, kterému se z pověření dostalo úkolu vést duše mnichů a povzbuzovat je k evangelijní dokonalosti života, ať má na paměti a se vší pečlivostí medituje, že bude muset jednoho dne vydat účet nejvyššímu Soudci; proto ať si v tomto nesmírně významném úkolu počíná tak, aby si zasloužil spravedlivou odměnu, „když se bude účtovat při strašném soudu Božím“. Navíc pokaždé, když se má v jeho klášteře rozhodovat o záležitostech větší důležitosti, ať shromáždí všechny mnichy a vyslechne si jejich názory svobodně předložené a ať nad nimi vážně přemýšlí předtím, než přistoupí k rozhodnutím, která se mu zdají nejlepší“.

Už na počátku však vyvstala velká obtíž a choulostivá otázka, když se jednalo o přijetí či odmítnutí kandidátů mnišského života. Přicházeli totiž občané rozmanitého původu, národa i společenského postavení, aby byli přijati mezi posvátné zdi: Římané i barbaři, svobodní i otroci, poražení i vítězové, jakož i nemálo těch, kdo patřili k patricijské šlechtě a k chudině. Benedikt tuto delikátní otázku vyřešil a rozhodl s velkodušností a bratrskou láskou: „Jak otrok, tak svobodný“ – říkal – „jsme v Kristu jedno a pod stejným Pánem vykonáváme rovnocennou vojenskou službu... Ať je tedy pro všechny rovnocenná láska; vůči všem ať se uplatňuje stejný vnější řád podle zásluh“. Těm, kdo vstoupili do jeho kláštera klade na srdce, že „všechno jmění je k dobru všech“, nikoli násilně či z jistého donucení, ale spontánně a s velkorysostí vůle. Všichni jsou dále vázáni žít řeholní život za zdmi kláštera, ovšem tak, aby se mohli věnovat nejen božským žalmům a studiu, ale také obdělávání polí, ručním pracím a konečně posvátné činnosti apoštolátu. „Zahálka je totiž nepřítelem duše, a proto ve stanovené doby se musejí bratři zabývat manuální činností...“. Ať je pro všechny prvním zákonem, k němuž se musí tíhnout s veškerou starostí a pečlivostí, že se „ničemu nesmí dávat přednost před Boží chválou“. Protože však víme, že Bůh je přítomen na každém místě ... musíme nicméně věřit v tuto pravdu bez nejmenších pochybností, když konáme svou práci Boží chvály ... Uvažme tedy, jak v tu chvíli stojíme před tváří Boha a andělů, a modleme se žalmy tak, aby naše mysl provázela naše hlasy“.

V těchto nejvýznamnějších nařízeních a myšlenkách z benediktinské Řehole, které se nám zdálo dobré jistým způsobem vychutnat, si můžeme nejen povšimnout a ocenit prozíravost této mnišské řehole, její vhodnost a obdivuhodné souznění s lidskou přirozeností, ale také její význam a výši. Zatímco v onom barbarském a pohnutém století, obdělávání polí, řemeslná i vznešená umění, studia posvátných a profánních věd nepožívala žádné váhy, ale všichni je žalostně přehlíželi, v benediktinských klášterech vyrůstal skoro nespočetný zástup zemědělců, řemeslníků a učenců, kteří se podle svých možností snažili nejen uchovat nedotčené to, co vytvořila antická moudrost, ale, ale odkazoval i na pokoj, spojení, na činorodou aktivitu starých i nových národů, mnohdy mezi sebou válčících; a šťastně je vyvedl ze znovu se rodícího barbarství, ničení a loupeží k postojům lidské a křesťanské umírněnosti, k toleranci námahy, ve světle pravdy a obnovy civilizace mezi národy, civilizace inspirované moudrostí a láskou.

Ale to není všechno: v Ustanovení benediktinského života se na prvním místě stanoví, že každý, zatímco rukama či myslí pracuje, má směřovat a tíhnout především k tomu, aby se neustále pozvedal ke Kristu a rozněcoval se jeho nejdokonalejší láskou. Ani všechna jmění tohoto světa dohromady nedokáží nasytit duši člověka, jehož Bůh stvořil ke svému cíli; ale mají spíše od svého Stvořitele poslání, aby se pobízela a vedla, jako stupně, k dosažení samotného Boha. Proto je především nezbytné, aby se „ničemu nedávala přednost před láskou Kristovou“, „aby nebylo nic dražšího než Kristus“, „aby se naprosto ničemu nedávala přednost před Kristem, který vede k životu věčnému“,

Této vroucí lásce k božskému Vykupiteli musí odpovídat láska k bližním, které máme všechny vnímat jako bratry a všemožně si pomáhat. Zatímco nenávisti a rivalita pozvedají a tlačí lidi jedny proti druhým; zatímco z onoho bouřlivého střetu národů vycházely loupeže, plenění, nekončící neštěstí a bída, Benedikt doporučuje svým následovníkům tyto posvátné zákony: „Ať se prokazuje veškerá péče a starostlivost zvláště pohostinství chudým a poutníkům, protože v nich je nejvíce přijímán Kristus“. „Všichni hosté, kteří přijdou, ať jsou přijímáni jako Kristus, neboť on jednoho dne řekne: Byl jsem pocestný a ujali jste se mě“. „Především a nade všecko musí být prokazována péče nemocným, aby se jim sloužilo tak jako samotnému Kristu, neboť on řekl: byl jsem nemocen a navštívili jste mě“. Tak oživován a puzen touto horoucí láskou k Bohu a bližnímu, dovršil a zdokonalil své dílo; a když už pln radosti a zásluh, zakoušel aury nebeského štěstí, „šestého dne ... před svým odchodem, si nechal otevřít hrobku. Vzápětí nato byl zchvácen horečkou a stravován horoucím ohněm; den ze dne chřadl. Šestého dne se nechal svými učedníky přenést do kostela, kde se připravil na svou poslední cestu přijetím Těla a Krve Páně, a opíraje své ochablé údy do náruče svých synů, s rukama zdviženýma k nebi, zůstal nehybný šeptaje ještě modlitbu vydechl naposled“.

/z encykliky Pia XII. – FULGENS RADIATUR, k 1500. výročí úmrtí sv. Benedikta, 21.3.1947/

✠ ✠ ✠

Dopis Lechovické farnosti arcibiskupu Mons. Janu Graubnerovi (16. února 2025)

Vaše Excelence pane arcibiskupe,

dovoluji si za farníky Lechovické farnosti, kde působí otec Marek Vácha jako farář od roku 2003, vyjádřit tímto náš nesouhlas s jeho odvoláním z pozice farního vikáře Akademické farnosti v Praze.

Tento krok nebyl dle sdělení Akademické farnosti i otce Marka Váchy nijak vysvětlen. Pokud jím bylo celebrování mše sv. přenášené TV Noe "Hospodin v hospodě", je to důvod nanejvýš pochybný, absurdní a neoprávněný. Otci Marku Váchovi by nejen za tuto bohoslužbu měl být dán co největší prostor k působení.

Na bohoslužbě jsme nic pohoršujícího neshledali. Naopak, mše sv. umožnila chválit Boha lidem, kteří by se jinak zřejmě nesetkali. Co arcibiskupství vadilo, forma? Břevnovský klášter je dostatečně

důstojné místo, byť se nejednalo o chrámové prostory. Všechny formální stránky přípravy oltáře, bohoslužebných nádob, darů, zpěv ordinárií atd. byly v pořádku.

Pokud se arcibiskupství nelíbil obsah, v čem pohoršoval? Že se čtení, kázání, služby u oltáře a hudebního doprovodu chopili jedni z nejlepších lidí v republice, a to bez přehánění? Co z jejich projevu bylo heretického nebo v rozporu s učením církve? Podle našeho názoru vůbec nic.

Naopak z výrazu lidí na mši sv. byla patrná soustředěnost, dojetí, zásah milosti Boží a v celé liturgii byla cítit Jeho přítomnost. Toto potvrzují i přímí účastníci bohoslužby z řad našich farníků. Forma bohoslužby "Hospodin v hospodě" byla úžasná pro přijetí lidí, kteří běžně do kostela nechodí. To byl i jeden z cílů této mše sv. Pozvat hledající lidi blíže k Ježíši. A to se bezpochyby povedlo. Dále byla mše sv. sloužena s prosbou za zemřelou mladou ženu. Co je na tom dle arcibiskupství špatného? Ptal se někdo z arcibiskupství přímo některého z účastníků bohoslužby na jeho názor?

Všímá si arcibiskupství vývoje počtu věřících v čase? Otec Marek Vácha je jedním z kněží, kteří jsou schopni věřící nejen u víry "udržet", ale díky němu nachází cestu k víře spousta dalších lidí, včetně našich dětí. Tuto svoji zkušenost Vám tímto potvrzujeme. Otec Marek Vácha patří bezesporu mezi naše nejaktivnější kněze. Jeho knihy jsou hojně čteny, přednášky plné posluchačů a lavice kostelů při jeho mších sv. také. Vykonal nejen v naší farnosti mnoho dobrého. Výčet by značně přesáhl možnosti tohoto e-mailu. Prosíme, važte si takových kněží, jako je Marek Vácha a jednejte s nimi s úctou, kterou si zaslouží.

Žádáme Vás zdvořile o přehodnocení Vašeho rozhodnutí nebo o řádné vysvětlení.

S úctou za farníky Lechovické farnosti *Ing. Patrik Feith*

✠

Dopis Lechovické farnosti TV NOE

Vážený pane řediteli, milí přátelé,

dovoluji si za farníky Lechovické farnosti, kde působí otec Marek Vácha jako farář od roku 2003, vyjádřit tímto naše poděkování a podporu. Nejen za Vaši mnohaletou obětavou činnost, ale i za přenos ekumenické bohoslužby "Hospodin v hospodě".

Shodli jsme se, že díky Vám a Vašemu živému přenosu ekumenické bohoslužby, jsme mohli prožít nezapomenutelné chvíle, plné Boží lásky a milosti. Někteří z našich farníků na ní byli i osobně přítomni a aktivně se do ní zapojili.

Kritiku, která byla přečtena v pořadu Noemova pošta 7. 2. od paní Novákové, považujeme za irelevantní, nesmyslnou a pokryteckou. Mše sv. proběhla podle všech církevních pravidel. Byla důstojná, kultivovaná, liturgicky zcela v pořádku.

A i kdyby něco zcela v pořádku nebylo, což si nemyslíme, nechápeme kritiku a útoky na TV Noe. Vždyť TV Noe jen zajišťovala mediální přenos a navíc živě. Nemohla přece průběh mše sv. nijak ovlivnit. Již z tohoto důvodu je kritika TV Noe naprosto beze smyslu a relevance.

A nebojte se i dalších přenosů podobných akcí, dalších "Hospodinů v hospodě". Jsme přesvědčeni, že tato Vaše práce má obrovský smysl, je Bohu milá.

Vyjadřujeme Vám naši plnou podporu a velké díky!

S přáním všeho dobrého za farníky Lechovické farnosti *Ing. Patrik Feith*

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Muž pozvedne oči k nebi: „Pane, splň mi jedno přání!“ Nad hlavou spatří oblak a zahřmí hlas Boží. „Celý život jsi přímý a čestný, splním Ti tvé přání.“ Muž nato: „Pane, postav mi most na Hawaj, abych se tam kdykoli dostal autem.“ - Bůh: „Tvé přání je velmi materialistické! Jen si představ ty pilíře na dno Pacifiku, ten beton, ocel, a co by to stálo! Dokážu Tvé přání splnit, ale těžko se mi akceptuje tvá orientace na světské věci. Zkus pouvažovat a vyslovit přání, které by pro mne bylo poctou.“ Muž se zamyslel a po dlouhé chvíli povídá. „Pane, přál bych si rozumět ženám. Chci vědět, jak se cítí v hloubce svého srdce a na co myslí, když mě ignorují; proč pláčou; co chtějí povědět, když říkají NE.“ Bůh se na chvíli odmlčí a pak odpoví: „A na tom mostě chceš dva, nebo čtyři pruhy?“

II.

Zemřel Donald Trump. Po 10 letech prosil Pána Boha, aby se na chvíli mohl vrátit na Zem, aby viděl, jak se daří jeho *America First*. Bůh souhlasil. Trump jde do baru v New Yorku. Objedná si whisky a ptá se výčepního, jak lidé žijí, jak se rozvíjí USA a jak se vypořádávají s problémy. Výčepní se udiveně ptá: „S jakými problémy? Přece jsme jedna velká země a všechno kolem nás je naše!“ Trump: „Jak to? A co Ukrajina, Irák, Sýrie, Afghánistán...?“ Výčepní: „To už je všechno naše.“ Trump: „A Evropa, Afrika, Blízký východ...?“ Výčepní zpod pultu vytáhne globus, roztočí ho a pyšně povídá: „Přece jsem říkal, jsme světová velmoc! Celý svět je náš!“ Trump potěšen, pyšný a spokojený si objedná další whisky a před odchodem povídá: „Tak tedy děkuji, milý příteli. Kolik platím?“ Výčepní: „Jeden rubl a dvacet kopějek!“

III.

Ptá se paní učitelka dětí: „Tak, dětičky moje, kdo mi poví slavný výrok nějaké významné osobnosti?” Hlásí se Janička: „A přece se točí - Galileo Galilei.” - Jiříček se přidá: „Učit se, učit se, učit se - Lenin.” - Pak povídá Pepíček: „Soudruzi, tak tyhle hodiny se nám do gazíku nevejdou - maršál Malinovskij u orloje na Staroměstském náměstí v roce 1945!”

IV.

Prezident Svoboda šel v osmašedesátém k věhlasnému rabínovi a prosí ho: „Poraďte mi, moudrý rabíne, jak zbavit Československo okupačního vojska?” „Na to jsou dva způsoby, přirozený a nadpřirozený.” „A jaký je ten přirozený způsob?”, vyzvídá Svoboda. „Když přijde archanděl Gabriel a ohnivým mečem vyžene okupanty z vaší země.” „A jaký je pak ten nadpřirozený?” - „Když odejdou sami!”

POŘAD BOHOSLUŽEB: 9. – 16. března 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 9. března	**1. NEDĚLE POSTNÍ** **SV. FRANTIŠKA ŘÍMSKÁ**, ŘEHOLNICE **TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY**	**PUSTIMĚŘ 8.00:** za + Františka a Ludmilu ADAMCOVY, syna, sourozence, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu	
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU
		PODIVICE 11.00: za + Marii ČERNOU, Marii a Petra ŠMEHLÍKOVY a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		TOPOLANY 17.00: za + Oldřicha a Evženii MARISCHLEROVY, dceru Danu, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
PONDĚLÍ 10. března	**PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ**	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za farnosti Pustiměř, Drysice, Podivice a Topolany
ÚTERÝ 11. března	**ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ**	**PODIVICE 8.00**	za živou a zemřelou rodinu MADEJOVU a PICHLEROVU
STŘEDA 12. března	**STŘEDA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ**	**DRYSICE 16.30**	**POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY**
		DRYSICE 17.00	na úmysl dárce
ČTVRTEK 13. března	**ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ**	**PODIVICE 8.00**	za +Kristýnu MAHDALOVOU, živou a zemřelou rodinu
PÁTEK 14. března	**PUSTIMĚŘ - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY**		
	PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za +Jaroslava TELIČKU, dceru Radku, živou a +rodinu
	PODIVICE - 17.00: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY		
SOBOTA, 15. března: **SOBOTA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ**			
NEDĚLE 16. března	**2. NEDĚLE POSTNÍ**	**PODIVICE 8.00**	za +Vlastu POSPÍŠILOVOU, celou + rodinu a Boží požehnání a pomoc pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za celou + rodinu KNAPOVU a Boží požehnání pro živou rodinu
		SV. KŘEST: Stella Marie POPOVSKÁ	
		PUSTIMĚŘ 11.00	za +MUDr. Evu KOLLÁROVOU, živou a zemřelou rodinu
	TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	**TOPOLANY 17.00**	za živou a zemřelou rodinu OLEŠOVU a FLORKOVU

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 16. – 23. března 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 16. března	**2. NEDĚLE POSTNÍ**	**PODIVICE 8.00**	za +Vlastu POSPÍŠILOVOU, celou + rodinu a Boží požehnání a pomoc pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za celou + rodinu KNAPOVU a Boží požehnání pro živou rodinu
		SV. KŘEST: Stella Marie POPOVSKÁ	
		PUSTIMĚŘ 11.00	za +MUDr. Evu KOLLÁROVOU, živou a zemřelou rodinu
	TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	**TOPOLANY 17.00**	za živou a zemřelou rodinu OLEŠOVU a FLORKOVU
PONDĚLÍ 17. března	**PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ**	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za farnosti Pustiměř, Drysice, Podivice a Topolany
ÚTERÝ 18. března	**ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ** SV. CYRIL JERUZALÉMSKÝ BISKUP A UČITEL CÍRKVE	**PODIVICE 8.00**	za + Ing. Josefa BENÍČKA, živou a + rodinu
		PUSTIMĚŘ 14.00	**POHŘEB** Anna JEŘÁBKOVÁ (1934)
STŘEDA 19. března	**SLAVNOST SV. JOSEF,** SNOUBENEC PANNY MARIE	**PODIVICE 8.00**	za +Josefa PIVODU, manželku, rodiče a celou + rodinu
		15.00: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	
		DRYSICE 15.30: za +Josefa MAHDALA, manželku, rodiče, bratry, dceru, zetě a vnuka	
		PUSTIMĚŘ 17.00: ke cti sv. Josefa za Boží požehnání pro rodinnou firmu NAVLÁČIL	
ČTVRTEK 20. března	**ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ**	**PODIVICE 9.00**	za živé a zemřelé kněze vyškovského děkanátu
PÁTEK 21. března	**PÁTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ SV. BENEDIKT Z NURSIE,** OPAT (+547), PATRON EVROPY	**PUSTIMĚŘ 16.30**	**POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY**
		PUSTIMĚŘ 17.00	ke cti sv. Benedikta, za živé a + farníky a dobrodince
		PODIVICE 17.00	**POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY**
SOBOTA, 22. března: **SOBOTA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ**			
NEDĚLE 23. března	**3. NEDĚLE POSTNÍ**	**PUSTIMĚŘ 8.00:** za + Marii ŠKAŘOUPKOVOU, dva syny, zetě, snachu a Boží požehnání pro rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Filoménu a Stanislava KUPČÍKOVY, rodiče z obou stran, + Mojmíra CHYTILA, živou a + rodinu	
		PODIVICE 11.00	za + dominikánky, kněze a za nová kněžská a řeholní povolání
	TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	**TOPOLANY 17.00:** za +Jaroslava PŘIKRYLA, dvoje rodiče a Boží ochranu pro živou rodinu	